

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 786

HET DOCUMENT IN DE KLOK.

20 cent

De „Duivel der Zee” ligt dus hier vroeg Charles nieuwsgierig.

NIEUWE SERIE

Het document in de klok

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

DE GESTOORDE INBRAAK.

Het was twee uur in den nacht.

De koude regen viel bij stroomen neder en daar er tevens een lichte mist hing, was het bijna onmogelijk meer dan vijf stappen voor zich uit te zien.

De King Charlesstreet, een der oudste straten van Londen in het hart van de City gelegen, was op dat oogenblik zoo goed als geheel verlaten.

De weinige voorbijgangers haastten zich naar hunne woningen, om een schuilplaats en warmte te zoeken.

Nu en dan reed er in snelle vaart een auto voorbij, die naar weerskanten breede fonteinen van modder opwierp.

Verder hoorde men niets dan het kletteren van de regen en den eentonigen stap van een patrouilleerenden politie-agent.

Twee heeren, in een langen gummi-mantel gewikkeld, schenen zich echter weinig om den neervallenden regen te bekommeren.

Zij schenen zich althans niet veel te haasten.

Nu stonden zij stil voor een tamelijk groot, blijkbaar zeer oud huis met een ouderwetsche deur en kleine, door den ouderdom groen geworden ruiten.

Een van de heeren, die bijna een hoofd boven zijn metgezel uitstak, haalde een sleutel uit zijn zak en opende de voordeur.

De sleutel maakte niet het minste leven,

evenmin als het openen en het sluiten van de deur.

De beide mannen bleven ongeveer vijf minuten onbeweeglijk stilstaan.

Blijkbaar schenen zij ergens naar te luisteren.

Het was echter doodstil in het geheele huis.

Niets liet zich hooren dan het eentonig neeruischen van den triestigen mistregen.

Toen haalde de grootste der twee een kleine electrische lantaarn te voorschijn en het volgende oogenblik was de vestibule helder verlicht.

Nu was ook het gelaat van de twee mannen duidelijk te onderscheiden.

De een was John Raffles zijn metgezel was Charles Brand, die reeds jaren lang alle gevaren en avonturen van zijn vriend deelde.

Beiden haalden een zwart masker te voorschijn en bonden het zorgvuldig voor hun gelaat.

Nu nam ook Charles Brand een lantaarn uit zijn zak, drukte op den knop en hing toen het voorwerp aan een kleinen haak aan een knoop van zijn jas.

Vervolgens gingen zij voorzichtig, zonder eenig gerucht te maken, de vestibule verder door.

Het geluid hunner voetstappen werd gedempt door middel van een paar gummi-overschoenen.

Op de vestibule kwamen twee deuren uit.

Raffles sloeg volstrekt geen acht op deze deuren.

Hij wenkte Charles Brand en besteed zonder

aarzelen een breede trap, blijkbaar zeer oud, daar het eikenhout, waaruit zij bestond, in den loop der eeuwen bijna zwart was geworden.

Zonder dat iets hun aanwezigheid verried, bereikten beide de eerste verdieping.

Ook hier was de gang met het prachtigste oude eikenhout beschoten.

Weer stonden de beide mannen een oogenblik stil.

— Weet je wel zeker, dat het hier moet zijn ? vroeg Charles zoo zachtjes, dat Raffles zich moest inspannen om hem te verstaan.

De Grootte Onbekende knikte.

— Ik kan mij niet vergissen ! zeide hij. Het huis is in ieder geval het ware, dat zal je wel aan den sleutel gemerkt hebben, en ook de verdieping moet uitkomen, want ik heb geen reden aan de juistheid te twijfelen van de informaties, welke ik heb gekregen.

— Maar de deur ? vroeg Charles.

— Dat is een andere zaak ! hernam Raffles. Dat zullen wij moeten onderzoeken !

Hij greep onder zijn mantel en haalde een kleine lederen tasch te voorschijn.

Toen greep hij den knop van de eerste deur en draaide deze zeer voorzichtig om.

De deur ging langzaam open.

De beide vrienden keken in een geheel donker vertrek.

— Neem je revolver ! beval Raffles zacht.

Charles haalde zijn revolver te voorschijn en richtte den loop voor zich uit in de duisternis.

Nu deed Raffles zijn elektrische lantaarn weder ontgloeien en bij haar licht zagen de beide mannen, dat zij zich in een fraai gemeubeld vertrek bevonden, dat blijkbaar als rook- en speelkamer diende.

Er stonden verscheidene gemakkelijke leeren stoelen, twee lederen sofa's en een paar tafeltjes met rookstellen, terwijl voor ieder raam een tafel was geschoven, waarop een paar spellen kaarten, een roulette en een tric-trac-bak geplaatst waren.

Op een van de tafeltjes stonden bovendien een viertal blijkbaar pas gebruikte glazen en een ledige whisky-flesch.

De bewoner van het huis scheen blijkbaar een hartstochtelijk speler te zijn !

Raffles schudde het hoofd.

— Dat bevalt mij niet ! fluisterde hij. Calloway schijnt tot laat in den nacht met zijn knuiten te hebben gedronken en gespeeld, misschien heeft hij zich pas ter ruste begeven, dat kon onze plannen wel eens dwarsboomen.

— Je hebt gelijk ! beaamde Charles. Er hangt hier een allesbehalve aangename lucht van koud geworden sigarenrook.

Raffles scheen besluiteloos even stil te staan.

Toen trad hij snel op een andere deur toe, dit blijkbaar tot een tweede vertrek toegang gaf.

Ook deze deur bleek niet gesloten te zijn.

De beide mannen bevonden zich nu in een vrij groot vertrek, dat blijkbaar als kantoor was ingericht.

Er liep een laag hek over de geheele breedte van het vertrek, waarin zich een deurtje bevond, dat op dit oogenblik gesloten was.

De bezoekers, die van uit de gang binnen gelaten werden, kwamen voor dit hekje te staan en moesten daar wachten tot het hun beurt was.

Aan de muren hing een groot aantal platen, die zonder uitzondering op de sport betrekking hadden — photo's van roeiwedstrijden, voetbalmatches, bokspartijen en anderszins.

Maar verreweg het grootste deel dezer afbeeldingen stelden prachtige renpaarden voor.

Het was duidelijk — de gentleman-inbreker en zijn helper bevonden zich in het kantoor van een bookmaker.

Het vertrek was zoo groot, dat zij niet aanstonds al zijn bijzonderheden konden opnemen, daar een der lantaarns uit overmaat van voorzorg weder was gedoofd.

Maar het licht van de andere lantaarn was ruimschoots voldoende om het valkenoog van Raffles aanstonds te doen vallen op het meubel, dat in ieder huis dadelijk zijn opmerkzaamheid trok — de brandkast !

Het was een zeer zwaar, maar ouderwetsch meubelstuk en Raffles zag met een oogopslag dat hij er weinig moeite mee zou hebben.

Terwijl Charles met de revolver in de vuist naast de kast post vatte, zette Raffles zich aanstonds aan het werk om deze te openen.

Hij opende de lederen tasch en haalde er verschillende voorwerpen uit.

— Heb je gekeken of de gangdeur weder gesloten is ? vroeg hij. Ik zou niet graag willen dat Calloway ons van dien kant zou overvallen.

— Daar is geen vrees voor ! zeide Charles. Ik heb den sleutel in het slot van binnen omgedraaid, en bovendien — hier heb ik mijn revolver !

Raffles begon zijn arbeid.

Bijna zonder geruisch te maken vrat de boor, die hij zelf had uitgevonden, met ongelooflijke snelheid een gat vlak naast het slot van de kast.

Naast dit eerste gat boorde hij een tweede, en zoo vervolgens in een kring, waarbij de omtrek van het eene gat die van het andere raakte, totdat hij het uitgeboorde slot zonder moeite naar zich toe kon trekken.

Dit werk had nauwelijks een half uur geduurd.

De opening van het gat was nu zoo groot, dat Raffles de deur niet eens behoefde te ope-

nen, maar er slechts een arm behoefde door te steken om den buit naar zich toe te halen.

Blijkbaar was het gat juist geboord op de plek, waar zich de plank bevond, waarop het geld en de andere papieren waren opgestapeld.

— Houdt de tasch eens op! beval Raffles zacht.

Charles kwam naderbij en hield een zak van bruin linnen op, waarin Raffles snel en zonder leven te maken de stapels goud en de bankbiljetten liet glijden.

Een stapel papieren, blijkbaar effecten, ging denzelfden weg op.

— Het is klaar! bromde Raffles.

Charles trok de koorden van den zak weder toe en Raffles borg zijn gereedschap weder weg.

Maar plotseling bleven beide vrienden doodstil staan.

Zij hadden eenig gerucht vernomen!

— Maak licht! beval Charles zacht.

Charles ontstak zijn lantaarn.

Raffles had eveneens zijn revolver ter hand genomen en nu wierpen de beide vrienden een onderzoekenden blik om zich heen.

Tegelijkertijd kregen zij een lange portière van bronskleurig fluweel in het oog, welke zij tot dusverre niet hadden opgemerkt.

Blijkbaar kwam het gerucht van achter dat gordijn, dat zeker een derde vertrek afsloot.

Zachtjes op de teenen sluipend, naderden de beide vrienden het gordijn.

Juist toen zij er voor stonden werd het zachte geluid opnieuw vernomen.

Het was nu alsof er iemand lang en diep zuchtte.

Voorzichtig, terwijl hij zijn revolver geen oogenblik losliet, trok Raffles de portière een weinig ter zijde.

Zooals hij voorzien had, sloot de fluweelen gordijn een vertrek af, dat op dit oogenblik in een geheimzinnig blauwachtig licht baadde. Want terwijl de inbraak plaats had, was de regen langzaam opgehouden, de wolkgevaarten waren door den wind verjaagd en de maan scheen thans helder aan den geheel wolkeloozen hemel.

Zij goot haar licht door de vensters van een karig gemeubeld vertrek, dat blijkbaar weinig, of in het geheel niet gebruikt werd.

Gordijnen ontbraken er geheel, evenals een vloerkleed. In het midden stond een groote tafel, bedekt met een stapel sporttijdschriften en dagbladen.

Om die tafel stonden eenige stoelen geschaard en in een hoek van het vertrek bevond zich een canapé.

Maar voor Raffles dit alles nog goed gezien

had, werd zijn aandacht getrokken door een staande klok van zeer groote afmetingen, die tegen den tegenovergestelden muur naast een van de beide ramen stond.

De klok stond zeker stil, want ofschoon zich nu voor het overige niet het minste geluid deed hooren, kon Raffles haar niet hooren tikken.

Door den afstand kon hij ook niet zien of de slinger bewoog.

Hij schatte de klok, blijkbaar een zeer oud meubel, op een hoogte van bijna twee meter, en zoo breed, dat zelfs een zwaarlijvig man er met gemak in had kunnen plaats nemen.

Zij eindigde in een soort spits dak, als van een schilderhuisje, overdadig met krullen versierd.

Raffles wenkte Charles om naast hem te komen staan en ook de jonge man wierp nu een blik in het vertrek.

Ook hem viel de reusachtige ouderwetsche klok het eerst in het oog.

Juist wilde de beide mannen het gordijn terzijde schuiven om binnen te treden, toen zij weerhouden werden door een even zonderlinge als onverwachte verschijning.

Waar zij vandaan was gekomen hadden zij onmogelijk kunnen zeggen, maar plotseling zagen zij een vage witte gedaante naderen, die met langzame schreden naar de klok ging.

De zenuwen van Charles waren ten hoogste gespannen en ook Raffles kwam ondanks zichzelf onder den indruk dezer verschijning.

Het was zoo stil in het groote huis, dat zij het slepen van de muiltjes, welke de gedaante aan de voeten had, hoorden over het hout van den parketvloer.

En nu klonk opnieuw de diepe, lang aangehouden zucht van zoeven....

De vrouw — want dat het een vrouw was konden de beide mannen duidelijk zien, nu zij daar door het maanlicht bestraald henenschreed — liep met voorovergebogen hoofd, en de handen losjes neengevouwen op haar boezem.

Heur haar, van buitengewone lengte en goudblond, hing tot ver over haar knieën af.

Zij droeg een sierlijke peignor.

Zonder aarzelen, maar uiterst langzaam, alsof zij door een onzichtbare macht werd teruggehouden, liep de vrouw voort.

Zij stond nu dicht voor de klok.

Raffles en Charles wierpen elkaar een verbaasden blik toe.

Geen van beiden begreep iets van hetgeen hun oogen daar zagen.

Maar op dat oogenblik liet de klok drie galvende slagen hooren, die klonken als het geluid van een verre kerkklok.

Juist toen de derde slag met een naargeesti-

gen galm was weggestorven, hief de gedaante met een smeekend gebaar de beide gevouwen handen ten hemel.

Raffles deed een pas voorwaarts, vastbesloten om dit raadsel te doorgronden, toen een ander geluid zijn geoeffend oor trof.

Er werd in huis ergens langzaam een deur geopend.

— De schurk is wakker geworden ! fluisterde Raffles. Kom, laat ons beenen maken.

Hij wierp nog snel een blik achter zich en zag hoe de witte vrouw zich weder van de klok verwijderde, sneller dan zij gekomen was.

Daarop liet hij het gordijn weder vallen.

Zoo vlug zij konden staken zij het vertrek in zijn geheele lengte weder over. raapten de tasch met werktuigen en den zak met den buit op en traden de rookkamer binnen.

Nauwelijks waren zij daar of zij hoorden de gangdeur van het kantoor met geraas openen.

Er klonk een kreet van een man, dadelijk daarop gevolgd door haastige voetstappen.

Raffles en Charles verloren geen tijd.

Zij ijlden op de deur toe, draaiden den sleutel in het slot om en stonden in de gang, ongeveer terzelfder tijd dat de heer des huizes de opengebroken brandkast bereikte.

Raffles nam den sleutel vliegensvlug uit het slot, stak er hem aan de buitenzijde weer in en draaide hem om.

Aldus hadden zij eenigen voorsprong op hun achtervolger.

Zij hoorden hem, terwijl zij wegsnelden, woedend aan de deur rammelen en vervolgens hoe hij denzelfden weg weder terugijlde om door de rookkamer en het kantoor de gang te bereiken.

Zij snelden de trap af en kwamen ongehinderd in de vestibule, juist toen zij de voetstappen van den beroofden bookmaker in de gang van de eerste verdieping hoorden weerklinken.

Raffles rukte de straatdeur open en het volgende oogenblik snelden zij vlug als een haas weg, na hun maskers weder in hun zak te hebben gestoken, benevens hun lantaarns en de tasch met werktuigen en met het geroofde geld onder hun mantel verborgen.

Het geluk was hun gunstig.

Zij troffen spoedig een taxi en de half-slapende chauffeur bracht hen vlug tot in de onmiddellijke nabijheid van de villa, welke John Raffles onder den naam van Lord William Aberdeen in de Cromwellstreet bewoonde.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud.

HOOFDSTUK II.

EEN ONDOORGRONDELIJK RAADSEL.

Den volgenden dag zaten Lord William Aberdeen, alias John Raffles en zijn intimus Charles Brand omstreeks tien uur aan het ontbijt, dicht voor het raam van de fraaie eetzaal, waarvan de ramen op het nu geheel ontbladerde park uitzagen.

Raffles slurpte met welbehagen zijn thee, terwijl hij nu en dan een blik in het ochtendblad van de „Times” wierp, dat naast hem lag.

— Wel, hebben wij een goede pers ? vroeg Charles lachend.

— O zeker ! Weet je wie er aan het werk is gezet ?

— Sullivan misschien ?

— Neen !

— Zijn vrouw, de bekwaamste vrouwelijke detective van Scotland Yard misschien ?

— Ook niet !

— Dan misschien hun begaafde leerlinge Dorrit Evans ?

— Zooals ie zegt !

— En heeft zij zich al een meening gevormd ?

— Dat heeft zij !

— Mag ik eens hooren ?

— Jawel — de inbraak moet door John Raffles gepleegd zijn !

Charles barstte in lachen uit.

— Als zij niet meer ontdekt dan dat, dan vrees ik dat zij eenige onaangename dagen zal doorbrengen! riep hij uit. En staat er verder nog iets in het Cityblad?

— Niets, of wij weten het reeds, beste jongen. Wij zouden dat verslag zelf veel beter hebben geschreven! De „Times” geeft natuurlijk een uitvoerige beschrijving van het kantoor, van de brandkast, van de wijze waarop zij geopend is, en verder deelt zij aan het publiek mede, welk merk sigaren de ongelukkige Calloway rookt, hoe laat hij meestal naar bed gaat en wat het nummer van zijn boorden is! Kortom, alles wat het nieuwsgierige Londensche publiek wil weten!

— En is er een spoor gevonden?

— Volstrekt niet — en daaruit trekt onze bevallige vijandin juist haar conclusie, dat niemand anders dan haar tegenstander John Raffles, de inbraak kan hebben gepleegd!

En heeft zij hoop, den schelm te vatten? vroeg Charles lachend.

— Bitter weinig, antwoordde Raffles lakoniek. Haar eenige hoop schijnt te zijn, dat dat heerschap zoo dom zal zijn de paar effecten te gelde te maken, die hem bij toeval eveneens in handen zijn gekomen.

— Zij zal wel vreemd opzien, als zij te hooren krijgt, dat Calloway die effecten nog in den loop van den dag in een keurige enveloppe terugbezorgd krijgt! riep Charles uit.

— Wat zou ik er anders mee gedaan hebben? vroeg Raffles schouderophalend. Weggooien of verbranden? Dan zou letterlijk niemand er iets aan gehad hebben en dat is tegen mijn beginselen. Leven en laten leven. Voor het overige heb ik niet het minste gewetensbezwaar, dat ik dien bookmaker voor eenige duizenden ponden sterling lichter heb gemaakt. Over het algemeen heb ik het niet voorzien op bookmakers, maar die mijnheer Calloway is een bijzonder groote schobbejak, om er maar het beste van te zeggen.

De beide vrienden zwegen even en toen vervolgde Charles:

— En dat zonderlinge stuk — dat plan — dat document, of hoe je het anders wil noemen, dat zich onder de papieren bevond — wat denk je daarmee te doen?

— Dat weet ik zelf nog niet goed, antwoordde Raffles, terwijl hij zich nadenkend over het voorhoofd streek.

— Heb je het al eens nader onderzocht?

— Ja. Naar de taal te oordeelen, moet het stuk in het begin van de achttiende eeuw geschreven zijn. Hier en daar is de inkt verbleekt, en geheel onleesbaar. Maar er is geen quaestie van, of het heeft betrekking op de kolossale

staande klok, welke wij hedennacht in het huis van Calloway gezien hebben.

— Zou hij zelf waarde aan dat stuk hebben gehecht?

— Te oordeelen naar de omstandigheid, dat hij het in zijn brandkast bewaarde, zeker — ofschoon er tegen pleit, dat het niet eens in een enveloppe zat, maar zoo maar losweg tusschen andere waardelooze papieren was ingeschoven. Ik ben voornemens, te trachten den uitgewischten inkt weder te voorschijn te roepen en dan zal het stuk misschien voor ons van groote waarde blijken. Maar 'n afwachting daarvan wil ik die klok eens nader beschouwen.

Charles keek verrast op.

— Dat zal gevaarlijk zijn, riep hij uit.

— Waarom?

— Vraag je dat? Wij zijn vannacht in het huis van een man geweest, op een wijze, die hij zeker niet licht zal vergeten en wil je hem nu al weder onder de oogen komen?

— Waarom zou ik niet? vroeg Raffles verbaasd. Hij kent Lord Aberdeen toch?

— Zoo? Dat wist ik niet.

— Ik ben eenige keeren met hem in aanraking geweest tijdens de wedstrijden te Epsom en elders. Bij die gelegenheid heb ik ook ontdekt, zonder het hem te vertellen, dat hij een groot gedeelte van zijn fortuin verworven heeft met praktijken die het daglicht niet kunnen velen. Er is dus volstrekt niets bijzonders in, als ik hem een bezoek kom brengen.

— Maar toch niet reeds nu? drong Charles aan.

— Nog vandaag, beste jongen, hernam Raffles kalm. Men moet nooit gras over dergelijke dingen laten groeien.

— Maar welke reden denk je dan voor je bezoek op te geven?

— Dat is al heel eenvoudig, vervolgde Raffles glimlachend. Je weet dat ik een groot liefhebber ben van oude meubelen, en dat ik reeds langen tijd zoek naar een echte klok uit het tijdperk van Jacobus II. Wat is dus natuurlijker dan dat ik Calloway vraag mij de zijne te verkoopen.

— Maar dat zal hij nooit doen, riep Charles uit.

— En waarom niet als ik vragen mag?

— Omdat hij dat stuk bezeten heeft en dus wel zal vermoeden, dat er iets met die klok gaande is.

— Als er werkelijk wat mee gaande was, beste jongen, zooals je het noemt, dan heeft hij dat natuurlijk reeds lang uitgevonden en zal er dus geen bezwaar meer tegen hebben mij de klok te verkoopen.

— Maar als hij het heeft uitgevonden, drong

Charles aan, dan heb jij er toch ook immers in het geheel niets meer aan?

— Nu roer je de kern van de quaestie aan. Het is juist niet zeker of hij het wel weet en daarom wil ik mij gaan overtuigen. Het is immers zeer goed mogelijk, dat die oude pappassen, die Calloway waarschijnlijk van zijn vader heeft geërfd, daar al lange jaren in de kast liggen, zonder dat hij ze heeft aangeroerd?

— Je hebt gelijk — dat is niet ondenkbaar, moest Charles toegeven. Mag ik met je meegaan?

— Ik verlang niets liever. Om je de waarheid te zeggen ben ik ook zeer benieuwd wat die jonge, bleeke vrouw met haar prachtig blond haar in 's hemelsnaam in het holste van den nacht bij die klok uitvoerde.

— Ja, dat is ook mij duister, zeide Charles hoofdschuddend. Wie kan die vrouw geweest zijn. Heeft Calloway een dochter?

— Voor zoover ik weet niet. Hij heeft echter wel een nicht, die ongeveer de diensten van huishoudster bij hem verricht. Waarschijnlijk is zij het dus geweest. Nu, dat zullen wij vanmiddag wel zien.

De beide vrienden hadden nu hun ontbijt beëindigd, maakten vervolgens een rijtoer, lunchten in een groot restaurant dicht bij Hyde-park en keerden vervolgens weder naar de villa terug om zich voor het bezoek te kleeden.

Om drie uur in den middag belden zij weder aan in hetzelfde huis, hetwelk zij juist een half etmaal vroeger op een geheel andere wijze hadden verlaten.

Een oude dienstmeid met een knorrig gezicht deed hen de deur open.

— Ik weet niet of mijnheer wel in een stemming is om u te ontvangen! zeide zij op brommerigen toon. Maar ik zal het gaan vragen!

Zij stommelde weg en keerde even later terug met het verzoek om haar te volgen.

De beide vrienden gingen de trap op en werden nu in dezelfde rookkamer gelaten, vanwaar zij hun gevaarlijken tocht waren begonnen.

De heer des huizes, een man van omstreeks vijftig jaar met een rood opgezet gezicht en kleine bakkebaarden, het type van den man die met en door de paarden zijn brood verdient, stond op om zijn bezoekers te verwelkomen.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, Mylord, begon hij, dat ik u geen opgewekt gezicht toon — gij zult waarschijnlijk wel gelezen hebben..... van de zaak van vannacht?

— Ik weet er alles van, mijnheer Calloway! zeide Raffles met een fijn glimlachje. Ik beklag uw verlies — dat u evenwel niet al te zwaar zal treffen!

Calloway keek schuins naar Lord Aberdeen en haalde mistroostig de schouders op, terwijl

hij binnensmonds iets onverstaanbaars bromde.

Hij noodigde zijn bezoekers uit om plaats te nemen, schoof hun een kistje met sigaren en een met sigaretten toe en vervolgde:

— De effecten hebben de schobbejakken mij weder teruggezonden, dat is althans een geluk!

— Welnu, dan zijt gij immers alleen maar een handvol goud kwijt? zeide Raffles, terwijl hij den boekmaker scherp in het oog hield.

Aanstonds zag hij, aan het gelaat van den bestolene, dat zijn vraag doel had getroffen.

Calloway kneep zijn dikke lippen dicht op elkaar, balde de zware vuisten en gromde:

— Niet alleen geld, Mylord! Niet alleen geld! Ook nog stukken, die voor mij groot belang hadden!

— Nu, ik wil niet verder aandringen! zeide Raffles met een afwerend gebaar!

Hij wist nu genoeg!

Het gesprek liep nu over andere onderwerpen.

Raffles liet nu zijn blik door het vertrek glijden en zeide:

— Ik zie dat gij een liefhebber zijt van oudheden, mijnheer Calloway!

— Geërfd! antwoordde de boekmaker kortaf.

— Gij hecht er dus niet zeer aan? vroeg Raffles verwijtend. Hoe is dat mogelijk. Ik dacht juist, dat ik een collega ontdekt had. Ge moet weten, dat ik zelf een groot liefhebber ben van oudheden. Ik bezit een verzameling, die nog wel niet volledig is, maar die menig klein museum mij zal benijden.

— O, als gij soms eenige van die voorwerpen van mij wilt koopen? zeide Calloway gretig. Dan wil ik ze u met genoeg afstaan. Ik geef er volstrekt niet om.

Raffles stond op en liep even het vertrek rond.

— Neen, van dat alles ben ik voorzien! zeide hij hoofdschuddend! Als gij nu een klok — bijvoorbeeld een oude Friesche, of een ouderwetsche staande klok uit het Queen Anne-tijdperk, of iets dergelijks zoudt hebben.....

De uitwerking van deze woorden was verbazend.

Calloway werd vuurrood en de aderen op zijn voorhoofd zwollen.

Hij siste iets tusschen de tanden dat niet te verstaan was en beet toen nijdig de punt van een versche sigaar af, terwijl zijn borstelige wenkbrauwen zich samentrokken.

Toen bromde hij:

— Aan een klok kan ik u niet helpen, Mylord. Zulk een voorwerp bezit ik niet!

Maar nu hield Raffles aan.

Hij wist maar al te goed dat de man loog.

Blijkbaar wilde hij zich niet van het kostbare meubel ontdoen.

Hij hief lachend, dreigend den vinger op en zeide:

— Maakt gij mij werkelijk niets wijs, mijnheer Calloway?

Calloway haalde de schouders op en sprong overeind.

— Mijn woning is klein, Mylord — gij kunt U aanstonds zelf overtuigen!

Raffles en Charles wierpen elkander een verbaasden blik toe.

Dit antwoord hadden zij zeker niet verwacht.

En toch scheen de boekmaker in vollen ernst te spreken.

Zwijgend stonden zij op en volgden hem naar het kantoor, waar een paar rechercheurs bezig waren de schade op te nemen.

Calloway liep recht op het gordijn toensloeg het terzijde.

— In het kantoor was geen klok, zooals gij gezien hebt zeide hij grimmig. En in deze weinig gebruikte kamer staat er al evenmin een, naar ge ziet!

Raffles en Charles wierpen een blik in het vertrek.

Zij herkenden het onmiddellijk; de ramen zonder gordijnen, de tafel in het midden, beladen met tijdschriften, zelfs het behang.

Maar de staande klok was verdwenen!

Raffles en Charles keken elkander als verwezen aan.

De Groote Onbekende was de eerste die zich herstelde.

— Hier heeft zeker ook nimmer een klok gestaan, mijn waarde heer Calloway? vroeg hij glim achend.

De boekmaker keek zijn bezoeker aan, alsof hij meende niet goed verstaan te hebben.

— Ik weet niet, wat gij bedoelt, mylord! bromde hij. Hier heeft evenmin een klok gestaan als in eenige andere kamer in mijn huis. Wilt gij zoo goed zijn mij te volgen? Ik kan u dan tevens nog eenige andere oudheden laten zien, die u misschien wel aanstaan.

Zij gingen het kantoor uit, staken de gang over en traden een tamelijk eenvoudig gemeubelde eetkamer binnen.

Hier en daar stonden enkele oude meubelen, maar van een klok was niets te zien.

Toen betraden zij de slaapkamer en tenslotte een kleine badkamer, waarop zij zich opnieuw naar de huiskamer begaven.

Raffles en Charles hadden elkander gedurende dezen tocht door het huis herhaaldelijk met de oogen ondervraagd.

Zij begrepen volstrekt niets van het raadsel, dat zich zoo plotseling aan hen voordeed.

Zij bevonden zich nauwelijks eenige oogenblikken in dit vertrek, of de deur werd geopend en er trad een vrouw binnen van ongeveer dertigjarigen leeftijd, zeer groot, zeer lang, en

met een zeer beenig gelaat.

Haar eenige schoonheid bestond in het dikke, gitzwarte haar, dat in zware golven in haar hals hing, en slechts met moeite in bedwang scheen te worden gehouden.

Calloway stelde haar voor:

— Mijn nicht, Alice Ellis, zeide hij. Zij woont reeds geruimen tijd bij mij....

— Als huishoudster, heeren, viel Alice Ellis hem op scherpen toon in de rede.

Calloway haalde de schouders op.

Blijkbaar was hij gewend aan de vinnige uitvallen van zijn nicht.

Hij wierp een blik op zijn horloge en zeide:

— Gij moet mij verontschuldigen, heeren, maar aanstonds komt een rechercheur van politie, aan wien ik nog eenige mededeelingen te doen heb. Ik ben aanstonds weder tot uw dienst.

Raffles en Charles stonden op en maakten een stomme buiging voor den boekmaker, die nu het vertrek verliet en zijn nicht met de zorg belastte zijn gasten bezig te houden.

Raffles had aanstonds met zijn scherpen blik gezien, dat Alice Ellis een van die beklagenswaardige schepsels was, die wegens den dood hunner ouders, die hen onverzorgd achterlieten, geheel afhankelijk zijn van een familielid, die hun het genadebrood laat eten en daarvoor op den koop toe nog groote tegendiensten verlangt.

Blijkbaar had Alice Ellis, hoe jong zij ook betrekkelijk nog was, reeds met alle vreugde van het leven afgerekend en de liefde uit haar hart gebannen.

Het meisje wees zijgend op een paar stoelen en de twee vrienden namen weder plaats.

Aanstonds besloot Raffles van de gelegenheid gebruik te maken, die hem geboden werd.

— Gij zijt zeker reeds lang in huis van mijnheer Calloway — vroeg hij vriendelijk.

— Van mijn achttiende jaar af, antwoordde Alice kortaf.

— Het zal u wel zwaar vallen zonder hulp zijn huishouden te besturen, ging Raffles door.

Het meisje haalde de schouders op.

— Er is een oude keukenmeid, en dat is voldoende, Mylord. Calloway is zeer veel buitenshuis en wij zien maar zeer weinig menschen. Gij zijt de eerste bezoekers, die hier sedert geruimen tijd geweest zijn, natuurlijk afgezien van de klanten, die Calloway op zijn kantoor komen bezoeken.

— Gij zijt hier dus geheel alleen in huis? vroeg Raffles, die zijn ooren niet kon gelooven en onwillekeurig verder ging dan met de voorzichtigheid was overeen te brengen?

— Ja Mylord. De eenige. Zooals ik zeg. Bezoekers komen hier weinig en dames in het geheel niet.

Weer wisselden Raffles en Charles een snellen verbaasden blik.

— Hebt gij dan geen vrouwelijke bloedverwanten, geen vriendinnen die u vaak komen bezoeken?

— Geen enkele, Mylord, antwoordde Alice Ellis op bitteren toon.

— En gij woont hier geheel alleen in dit huis? ging Raffles voort, wiens verbazing ieder oogenblik toenam.

— Geheel alleen, Mylord. Er gaan zelfs vele nachten voorbij, dat Calloway op reis is, en dan ben ik hier geheel alleen.

Ik kan u verzekeren, dat het niet aangenaam is.

— Dat kan ik mij levendig voorstellen. Miss, bevestigde Raffles op hoffelijken toon.

Charles had in het geheel niet aan het gesprek deelgenomen.

Hij meende te droomen.

Er viel geen oogenblik aan te twifelen, of Alice Ellis had volkomen de waarheid gesproken en welke reden zou zij ook in 's hemelsnaam gehad hebben om hun iets op de mouw te spelden?

De jonge man martelde vergeefs zijn hersens af om een oplossing van het raadsel te vinden.

De vrouw die zij gisteren beiden gezien hadden was goudblond en Alice Ellis was gitzwart.

Bovendien was de nicht van Calloway zeker een voet grooter dan de zwijgende vrouw, welke zij gisteren gezien hadden.

En van de klok begreep Charles Brand zoo mogelijk nog minder.

Met hun eigen oogen hadden zij het voorwerp nog slechts weinige uren geleden gezien en thans was het in het geheele huis niet meer te vinden.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

HOOFDSTUK III.

RAFFLES STELT EEN ONDERZOEK IN.

De beide vrienden bekortten hun bezoek zoo veel mogelijk en namen afscheid zoodra de beleefdheid het hun veroorloofde.

Calloway was eenige oogenblikken tevoren weder binnengetreten en teneinde geen argwaan te baren, wees Raffles hem eenige voorwerpen aan, welke hij wenschte te koopen.

Zoodra zij op straat gekomen waren stond Raffles stil en keek Charles onderzoekend aan.

— Wij zijn toch goed wakker nietwaar? vroeg hij.

— Dat zou ik meenen, antwoordde Charles met een flauwen glimlach.

— Wij zijn niet dronken?

— Wij zijn zoo nuchter als een geheelont-houder, antwoordde de jonge man.

— Wij zijn toch ook niet gek of kindsch? vroeg Raffles, zonder zijn scherpe grijze oogen van het gelaat van zijn vriend af te wenden.

— Dat geloof ik niet.

— Welnu, dan zou er maar één oplossing mogelijk zijn.

— Laat eens hooren.

— Wij zouden tegelijkertijd aan een hallucinatie hebben moeten lijden.

— Geloof jij dat dat mogelijk is, Edward?

— Ik acht het zeer onwaarschijnlijk, antwoordde Raffles ernstig. Maar kom, laat ons doorloopen, want wij trekken waarlijk reeds de aandacht van de voorbijgangers.

De beide vrienden liepen zwiingend door en zoo zeer hield deze zonderlinge zaak hun gedachten bezig, dat zij de villa in de Cromwellstreet weder bereikt hadden, voor zij het wisten.

Zij ontteden zich vlug van hun goed en traden de bibliotheekzaal binnen, hun geliefkoosde plek, wanneer zij over het een of ander moesten beraadslagen.

Raffles liet zich in een stoel vallen en staarde recht voor zich uit, blijkbaar zonder iets te zien.

Toen zeide hij:

— Wij moeten de zaak eens zoo nuchter mogelijk zien te beschouwen. Misschien komen wij dan wel tot een oplossing. Vertel mij dus eens, beste Charles, wat je gisterennacht om half drie, of daaromtrent gezien hebt, dan zal ik dat vergelijken met mijn eigen indrukken.

Charles bedacht zich even en zeide toen:

— Wij stonden tezamen voor een bronskleurig fluweelen gordijn, dicht naast elkander, en keken door dezelfde opening in het vertrek, hetwelk Calloway ons een uur geleden heeft laten zien. Er waren twee ramen zonder gor-

dijnen. Er lag geen kleed op den parketvloer, en in het midden van dien vloer stond een tafel, die met een grooten stapel kranten en tijdschriften was bedekt.

Raffles knikte zachtjes en bevestigend, en gaf Charles toen met een teeken te verstaan, dat hij zijn beschrijving moest voortzetten.

— De maan scheen in het vertrek door de beide vensters en er heerschte een zonderlinge, blauwe schemering. Alles was duidelijk verlicht. Tegen den dam van den muur naast het rechte raam, rechts van ons af te rekenen, stond een buitengewoon groote staande klok. Ik kon de wijzers niet zien en evenmin het tikken van de klok hooren, maar toch moet zij geloopt hebben, want even later liet zij duidelijk drie galmende slagen hooren.

Raffles knikte opnieuw.

Hij had zijn oogen met de hand bedekt en scheen zich het geheele tafereel van den vorigen nacht weder in het geheugen te willen terugroepen.

— Ga voort, zeide hij toen zacht.

— Plotseling zag ik een vrouw geheel in het wit gekleed, die de beide handen losjes over de borst gevouwen hield. Haar lichtblond haar was losgemaakt en hing tot ver onder haar knieën. Zij droeg een soort peignoir en haar voeten staken in rood marokijnen muiltjes. Zij liep zeer langzaam op de klok toe en toen zij het meubel bijna genaderd had, hief zij als met een smeekend gebaar de armen op.

Toen hoorden wij gerucht en verwijderden ons snel.

Maar eerst wierpen wij nog een blik achter ons en zagen toen, hoe de vrouw in het wit zich weder van de klok verwijderde, veel sneller dan zij gekomen was.

Raffles stond op.

Hij wierp met een driftig gebaar zijn sigaret in het aschbakje.

— Ik had het zelf niet korter en duidelijker kunnen zeggen, zeide hij. Zoo heeft het zich nauwkeurig toegedragen. En laat ik nu eens verder gaan. Wij komen nauwelijks eenige uren later weer in dat zelfde huis terug, wij zien hetzelfde vertrek terug — de klok is verdwenen. Wat de jonge blonde vrouw betreft — er is op zijn best in geen maanden een vrouwelijk wezen in de woning van Calloway geweest, als wij de keukenmeid uitzonderen, die bij de zeventig jaar is, en Alice Ellis, die gitzwart haar heeft.

— Zoo is het, riep Charles uit.

— Welnu, aannemende dat wij beiden niet gek zijn, en geen dingen gezien hebben die er inderdaad niet waren, kunnen er maar twee zaken mogelijk zijn: de klok is het huis uitgebracht op een tijdstip, gelegen tusschen drie uur 's nachts en drie uur in den middag.

En ten tweede Die vrouw is dus wel Alice Ellis geweest, die zich vermomd heeft met een blonde pruik, om een reden, die mij nu nog volmaakt duister is, maar die ik wil en zal doorgronden.

Charles schudde zachtjes en ontkennend het hoofd.

— Ik kan het bijna niet denken, zeide hij toen. Vergeet niet, dat wij de geheime papieren bij Calloway gevonden hebben. Wij hebben zijn gelaat goed in het oog gehouden en jij hebt evengoed als ik kunnen zien, dat hij woedend was over het verloren gaan van dit geheime document. Wat de jonge vrouw betreft — Alice Ellis was minstens een voet grooter dan de blonde vrouw van vannacht.

— Maar wat dan? Wat dan? riep Raffles, die driftig het vertrek op en neer had geloopt en nu voor Charles bleef stilstaan. Moeten wij ons dan beiden door een zenuwarts laten onderzoeken? Zien wij spoken? Kom, kom — dat zal niemand mij wijsmaken. Er moet een natuurlijke reden zijn geweest.

— Maar welke dan? drong Charles aan.

— Welke? Misschien is er wel een valluik in den vloer geweest waardoor die vrouw is verschenen.

Charles haalde de schouders op.

— Maar Edward, hoe heb ik het nu met je? Onder dat vertrek bevindt zich immers de huiskamer van Calloway. En dan zouden wij haar toch door dat luik naar boven hebben moeten zien komen? En de klok dan? Zou die dan ook door het luik verdwenen zijn?

Raffles stampvoette en slaakte een gesmoorden vloek.

— Je hebt gelijk — ik praat wartaal. Maar het is ook om gek te worden. Hoe het zij, ik wil het raadsel doorgronden.

— En hoe denk je dat te doen?

— Wij keeren weder naar de woning van Calloway terug.

— Alweder? riep Charles verschrikt uit. Dat zou toch argwaan baren?

— Wij zullen niet gaan als Lord William Aberdeen en Charles Brand, maar als twee politie-beambten.

— En als zij ons snappen?

— Dat heb ik er voor over. Ik gevoel dat ik geen oogenblik rustig meer zal kunnen slapen, alvorens ik deze geheimzinnige zaak tot klaarheid heb gebracht. Ik zou meenen dat wij beiden

krankzinnig zijn en dat is geen opwekkend gevoel.

— Daar heb je gelijk in, bevestigde Charles. Ik heb reeds nu een gevoel, alsof er een wekker in mijn hoofd voortdurend aan het afloopen is, zoo ingespannen heb ik erover nagedacht. En ik geloof dat ik het nu wel met je eens moet zijn — om een of andere reden moet Calloway de klok hebben laten weghalen.

— Nu, wij zullen het spoedig genoeg weten, zeide Raffles. Kom, laten wij ons gaan verkleeden.

De beide vrienden begaven zich naar hun slaapkamer.

Spoedig hadden zij hun uiterlijk geheel veranderd.

Raffles had zich in de uniform van brigadier van politie gestoken, terwijl Charles het uiterlijk had van een detective in burger.

Zij verlieten de villa snel door de kleine tuinpoort, en namen in de Cromwellstreet een huurauto.

Kort daarna bevonden zij zich weder voor het huis van den boekmaker.

Raffles had gedurende den geheelen rit geen woord gesproken.

Zijn gelaat was bleeker dan gewoonlijk en een diepe rimpel doorgroefde zijn voorhoofd boven de oogen.

Het was duidelijk, dat het wonderbaarlijke voorval al zijn denken in beslag nam.

Toen zij waren uitgestapt en de auto hadden weggezonden, schelde Raffles nog niet aanstonds aan.

Hij liep eenige malen voor het huis heen en weer, zonder dat Charles het doel daarvan begreep.

Eindelijk trok hij aan de bel.

De grimmige keukenmeid kwam weer aansloffen en opende de deur.

— Wat wilt gij? vroeg zij knorrig, zoodra zij de uniform herkend had. Alweer van de politie? Gij loopt de deur vandaag plat, zonder dat het iets geeft!

— Wees maar stil, moeder, zeide Raffles vriendelijk. Wij zullen het niet lang maken. Vertel mij eerst eens, of er nog collega's van mij in huis zijn!

— Neen, die zijn een kwartier geleden weggegaan!

— Is mijnheer Calloway thuis?

— Neen, hij is met de politieagenten vertrokken!

— Maar zijn nicht dan! vervolgde Raffles.

— Die is thuis, bromde de keukenmeid.

— Dien ons dan maar snel aan! zeide Raffles, zeer verheugd over dezen samenloop van omstandigheden.

De dienstbode slofte naar een huistelefoon, die aan den muur van de vestibule was bevestigd en sprak er eenigen tijd in.

Toen keerde zij terug en zeide :

— Miss Ellis zegt, dat zij er eigenlijk alles-behalve plezier in heeft om u te woord te staan, er zijn al een dozijn agenten geweest. Zij zegt dat gij ook beslist de laatsten zult zijn ? Ga die trap daar maar op — ik heb vandaag al genoeg van mijn oude beenen gevergd. Het is de tweede deur rechts.

Raffles knikte de oude brommige meid vriendelijk toe en besteeg snel de trap, op de hielen gevolgd door den gewaanden detective.

Zij klopten aan en traden binnen.

Alice Ellis zat ongeveer op dezelfde plek, waar de beide vrienden haar ongeveer anderhalf uur geleden hadden verlaten.

Zij was aan een handwerkje bezig.

Haar beenig gezicht stond strak en haar dunne lippen waren opeengeklemd.

Zij stond nauwelijks op toen de beide politie-beambten binnen traden en wierp hen een boozen blik toe.

— Ik zal u wat zeggen, heeren, begon zij. Ik geloof dat mijn oom Calloway liever nog eens het bedrag zou verliezen, dat hem vannacht is ontstolen. dan dat hij de drukte, welke de politie hem veroorzaakt, nogmaals zou moeten beleven !

Raffles maakte een verontschuldigend gebaar.

— Men zegt dat Raffles niet vreemd is aan deze inbraak, Miss, en dan is het niet te verwonderen dat het onderzoek wat lang duurt ! Wij beloven u echter, dat wij het zoo kort mogelijk zullen maken !

— Dat hoop ik ! zeide de jonge vrouw op drogen toon. Vraag mij maar wat gij te vragen hebt !

Raffles haalde zijn notitie-boekje te voorschijn en noteerde nauwkeurig de antwoorden van de nicht van den boekmaker.

— Gij slaapt hier immers in huis ? vroeg hij.

— Ja !

— Dan bevindt uw slaapvertrek zich zeker ver van het kantoor ?

— Integendeel — het bevindt zich hiernaast, dus vlak tegenover het kantoor, waarvan het slechts door de gang gescheiden is.

Raffles keek eenigszins verbaasd op.

— Hoe is het dan mogelijk dat gij het gerucht niet gehoord hebt, hetwelk moet veroorzaakt zijn door de achtervolging van de inbrekers door uw oom ?

— Dat heeft een heel eenvoudige reden ! antwoordde Alice Ellis onverschillig. Ik was namelijk gisternacht hier niet in huis !

Bijna was het potlood aan de handen van

Raffles ontvallen.

Op alles had hij gerekend, maar hierop zeker niet !

Het duurde eenige seconden, voordat zijn stem weer genoeg vastheid had en hij op zake-lijken toon kon vervolgen :

— Gij waart dus niet thuis ? Den geheelen nacht niet ?

— Den geheelen nacht niet !

— Hoe laat zijt gij weder thuis gekomen ?

— Omstreeks tien uur ! Mijnheer Calloway deelde mij mede wat er gebeurd was.

— Is het onbescheiden als men vraagt, waar gij den nacht hebt doorgebracht ?

— Eigenlijk wel ! antwoordde de jonge vrouw bits. Maar ik behoef er volstrekt geen geheim van te maken — ik heb gisteren een bezoek gebracht bij een oude schoolkameraad van mij, die te Hull woont ! Wilt gij soms haar naam weten ? voegde zij er spottend aan toe.

— O neen, Miss. dat is niet noodig ! antwoordde Raffles haastig terwijl zijn vingers trilden, waarmede hij het antwoord opschreef.

— Natuurlijk wist mijnheer Calloway van het bezoek af ? vroeg nu Charles Brand.

— Dat spreekt vanzelf, mijnheer ! antwoordde de jonge huishoudster op koelen toon. Ik verzeker u dat hij mij niet zou laten gaan als ik geen zeer grondige reden opgaf. Hij kende mijn vriendin trouwens persoonlijk.

Charles Brand wreef zich met de hand over het voorhoofd.

Het kwam hem voor, alsof hij inplaats van hersens een keisteen in het hoofd had.

De gedachten verdrongen elkander zoo snel, dat het hem onmogelijk was ze te volgen.

Hij stelde zichzelf tien vragen op eenmaal, welke hij onmogelijk kon beantwoorden.

Wat Raffles aangaat — hij spande zich tot het uiterste in om kalm te blijven.

Hij poogde te glimlachen, terwijl hij zich tot de jonge vrouw wendde :

— Gij wilt ons misschien wel toestaan even het kantoor en de belendende vertrekken te bezichtigen ?

Alice Ellis haalde de schouders op.

— Als gij dat noodig acht ! zeide zij onverschillig.

— Hoog noodig, Miss ! antwoordde Raffles haastig. Wellicht merken wij iets op, dat aan onze collega's ontgaan is.

De jonge vrouw stond langzaam op en ging den twee gewaanden politieagenten voor naar het kantoor, waar de inbraak had plaats gehad.

Raffles deed alsof hij een en ander in zijn notitieboekje opschreef en kwam toen als ongemerkt in de nabijheid van het gordijn.

— Sluit dit gordijn een vertrek af ? vroeg hij.

Zonder te antwoorden trok Alice Ellis aan het koord, waardoor de portière terzijde schoof.

— Gij kunt binnengaan, maar het zal toch tot niets dienen, heeren ! De inbrekers zijn zeker niet door de beide vensters binnen gekomen, want zooals gij ziet zijn zij gesloten en dat waren zij vannacht ook, toen Calloway, gewapend met zijn revolver, hier een onderzoek instelde !

— Weet gij dat heel zeker ? vroeg Raffles. Zou mijnheer Calloway er een eed op kunnen doen, dat deze vensters goed gesloten waren ?

— Vraag het hem zelf, als gij mij niet gelooft ! zeide de jonge vrouw op scherpen toon.

Weer wisselden de beide mannen een snellen blik.

Inplaats dat de zaak zich ophelderde, werd ze hoe langor hoe ingewikkelder.

Langzaam begon Raffles het vertrek op en neer te loopen.

Zijn scherpe oogen drongen in alle hoeken en gaten.

Het vertrek had maar een uitgang, en dat was de doorgang afgesloten door de portière, waardoor zij waren binnengetreten.

Toen ging hij naar een der vensters, duwde de spanjoletten omlaag en trok het open.

Het zag uit op een grooten tuin.

Raffles bukte zich en onderzocht den muur.

Deze was volkomen glad en het zou onmogelijk zijn het raam te bereiken zonder gebruik te maken van een ladder, die minstens vijf à zes meter lang had moeten zijn.

De Grootte Onbekende schudde het hoofd.

Wat Charles aangaat — hij meende in waarheid zijn verstand te zullen verliezen.

Nu bukte Raffles zich en onderzocht den parketvloer.

Maar hoe hij ook zocht, er viel niet de minste gleuf, geen naad, geen barst in het fraaie eikenhout te vinden.

— Ligt deze vloer hier al lang ? vroeg hij eindelijk, terwijl hij het hoofd ophief en de jonge huishoudster strak aankeek.

— Nog geen half jaar ! antwoordde deze, blijkbaar verbaasd over deze vraag. Gij denkt toch hoop ik niet, dat de inbrekers hier door een verborgen valluik zijn binnengekomen ? voegde zij er spottend aan toe.

— Alles is mogelijk, Miss — maar als deze vloer hier pas een half jaar ligt, dan kan hiervan natuurlijk geen sprake zijn.

Raffles richtte zich op en kwam dicht voor de jonge vrouw staan.

— Alle gegevens kunnen in deze zaak van belang zijn, Miss, zoo begon hij, wilt gij mij eens zeggen, of in deze kamer iets veranderd is sedert gisteren ?

— Iets veranderd ? Wat bedoelt gij ? vroeg

de huishoudster verbaasd.

— Zijn er soms meer meubelen, of minder dan gisteren ?

Alice Ellis schudde het hoofd.

— Ik ben nu twaalf jaren hier in dit huis, zeide zij, en in al dien tijd heeft dit vertrek hoegenaamd geen verandering ondergaan. Er hebben nooit gordijnen gehangen — er heeft nooit een vloerkleed gelegen — en die tafel daarginds met die twee stoelen zijn de eenige meubelen geweest die hier ooit gestaan hebben !

Op deze woorden uitte Charles Brand een zoo zonderling brommenden klank, dat Alice Ellis verwonderd het hoofd naar hem omwendde.

Maar er viel aan de woorden van de jonge vrouw volstrekt niet te twifelen, dat zag Raffles die een uitstekend menschenkenner was, aan de geheele uitdrukking van haar gelaat.

Hij klapte zijn boekje dicht en liet het in zijn zak glijden.

— Ik dank u, Miss, dat ge wel zoo vriendelijk zijt geweest, mij te woord te staan ! zeide hij. Misschien kunnen uw mededeelingen ons toch wel opweg helpen om de inbrekers te ontdekken.

— Ik hoop het ! zeide de jonge huishoudster op drogen toon.

Zij verliet het geheimzinnige vertrek weder, door Charles en Raffles gevolgd, die elkander met een stommen, maar veelzeggenden blik aanstaarden.

Voor de huiskamer namen zij afscheid van de jonge vrouw.

Zij daalden de trap weder af en bereikten juist de vestibule, toen er weder gescheld werd en de brommerige dienstmeid voor de zooveelste maal kwam aanschommelen.

De deur werd geopend.

Een agent van politie stond op de stoep.

Even schrokken de beide vrienden, maar zij wisten dat hun vermomming uitstekend was en dat zij stellig niet herkend zouden worden.

De agent had trouwens nauwelijks zijn gewaanden superieur in het oog gekregen, of hij stond doodstil en sloeg eerbiedig aan.

Plotseling viel Raffles iets in.

Hij trad op den man toe en zeide :

— Ben je van deze sectie, agent ?

— Om u te dienen, brigadier ! antwoordde de man.

— Wat kom je hier nu doen !

— Ik kom mijnheer Calloway zijn boeken weder terugbrengen, waaruit wij de gestolen effecten hebben overgeschreven.

Raffles glimlachte.

Blijkbaar wist de man niet, dat hij deze effecten reeds terug had gezonden en dat het werk der politie dus in dit opzicht overbodig was geweest.

Toen vervolgde hij :

— Heb je vannacht dienst gedaan ?

— Jawel, brigadier ! En ik was de eerste die door mijnheer Calloway werd binnengeroepen ! zeide hij niet zonder trots. Ik had juist om twee uur mijn kameraad van deze wijk afgelost.

— Mijnheer Calloway riep je dus binnen ? En ben je toen hier in dit huis gebleven ?

— Tot zeven uur 's morgens, brigadier !

— Waar ben je toen al dien tijd geweest ?

— In het kantoor, brigadier !

— Heb je daar al dien tijd niets uit zien dragen, een zeer groot voorwerp bijvoorbeeld ?

De man zette groote oogen op.

— Niemand heeft een voet in het kantoor gezet, behalve mijnheer Calloway zelf, en een paar detectives, die ik zeer goed ken, brigadier !

Raffles bromde iets onverstaanbaars.

— Om half zeven ben je zeker door een anderen agent afgelost ?

— Jawel, brigadier ! Hij staat op de stoep op mij te wachten. Wilt gij hem soms spreken !

Raffles' oogen schitterden van opwinding.

— Dadelijk ! riep hij uit.

De agent trad weder naar buiten en wenkte.

Een tweede ordebewaker trad aanstonds binnen en sloeg op zijn beurt voor den gewaanden brigadier aan.

— Je hebt je kameraad in het kantoor afgelost ? vroeg Raffles, die zijn ongeduld nauwelijks meester was.

— Jawel, brigadier !

— Hoe laat ben je weggegaan ?

— Omstreeks half vier, brigadier !

— Heb je het kantoor al dien tijd niet verlaten ?

— Geen seconde !

— Je hebt geen zwaar voorwerp, dat door minstens twee mannen moest worden gedragen, zien wegbrengen ?

— De agent keek Raffles met open mond aan.

— Ik heb al dien tijd geheel alleen gezeten, brigadier, alleen Miss Dorrit Evans is even komen kijken, vergezeld van mijnheer Sullivan, den detective.

**Wilt U Uw Vriend
of U zelve een welkom geschenk geven, koopt dan
een blikken doos DUBEC van 50 of 100.**

HOOFDSTUK IV.

DE VERDWENEN KLOK.

De armen van Raffles vielen slap langs zijn lichaam neer.

Charles staarde den agent wezenloos aan.

Toen greep hij langzaam naar zijn hoofd, als om zich te overtuigen, dat het nog op zijn schouders rustte.

De beide politie-agenten wisten niet wat zij van het zonderling optreden van den brigadier en den detective moesten denken.

Raffles kneep de lippen op elkaar en fronste de wenkbrauwen.

— En toch moet en zal ik er achter komen ! bromde hij in zich zelf.

Hij knikte de mannen kort toe en zeide tot Charles :

— Wij hebben hier voorloopig niets meer te doen !

Daarop verlieten beiden het huis.

Raffles liep langzaam en met gebogen hoofd voort.

Toen richtte hij plotseling den blik van zijn scherpe grijze oogen op het gelaat van zijn metgezel.

— Ik wil het je nogmaals vragen, Charles — wij waren vannacht volkomen nuchter, nietwaar ?

— Als een zuigeling !

— Wij hebben geen van beiden nog ooit last gehad van hallucinaties ?

— Nog nooit !

— Wij zijn niet gek ?

— Ik geloof dat we bij ons volle verstand zijn !

— De jonge vrouw die wij zoeven zagen, droeg immers gitzwart haar en geen pruik ?

— Zij had ravenzwart haar en het was volkomen echt ! bromde Charles.

— Jij hebt toch ook met mij verstaan dat er voortdurend iemand in het kantoor is geweest en dat de klok niet is weggedragen.

— Dat heb ik Edward, en ik ben er nog niet van bekomen !

Raffles stond stil.

Het was duidelijk dat hij al zijn denkvermogen inspande om tot de oplossing van het raadsel te komen.

Toen zeide hij langzaam op half luiden toon :

— Wij hebben die klok en die vrouw gezien — dat staat vast — noch de een, noch de ander is meer te ontdekken ! Dat is even zeker ! En daar wij hier maar liever niet aan iets bovennatuurlijks willen gelooven, moeten wij wel tot de conclusie komen.....

— Dat wij het slachtoffer van een gezichtsbedrog zijn geweest ! vulde Charles den zin aan.

Raffles greep zijn vriend bij den arm.

Zijn oogen schitterden op zonderlinge wijze.

— Dat had ik eigenlijk n het geheel niet willen zeggen ! riep hij uit. Maar zonder dat je het misschien zelf vermoed, breng je mij daar op een gedachte.... Wacht eens even.....

Voor Charles goed besepte wat Raffles voornemens was, had deze de straat overgestoken, en op het tegenoverliggende trottoir post gevat.

En nu zag Charles hoe zijn vriend met de grootste aandacht den gevel van het huis van Calloway bestudeerde.

Zoo bleef hij wel tien minuten staan, en toen kwam hij weer terug snellen, op gevaar af ieder oogenblik door een voorbijsnellende auto te worden overreden.

Aan de flikkering zijner oogen zag Charles aanstonds dat Raffles een spoor ontdekt had.

De Groote Onbekende nam hem onder den arm en trok hem mee zonder een woord te spreken.

Tot groote verbazing van Charles belde Raffles nogmaals aan aan de deur van het huis van den boekmaker.

— Maar Edward ! riep hij verschrikt uit. Wil je de woede van de oude tooverheks nog eens trotseeren ?

— Zij kan naar den duivel loopen ! riep Raffles opgewonden uit.

De deur werd opengemaakt.

Zonder zelfs notitie te nemen van de oude keukenmeid, stormde Raffles de trap weder op, door Charles gevolgd.

Hij liep regelrecht het kantoor binnen, waar de agent van politie op Calloway zat te wachten, schoof de portière terzijde en trad het geheimzinnige vertrek binnen, Charles steeds met zich meesleurend.

Toen vroeg Raffles met gesmoorde stem :

— Waar stond de klok ?

— Daarginds zeide Charles, terwijl hij op den tegenovergestelden wand wees.

— Vindt e dat geen bijzondere plek voor zoo'n groot meubel ? ging Raffles door.

Charles keek hem verbaasd aan.

— Ja, om de waarheid te zeggen wel ! zeide hij. Als ik de plek van die klok had moeten uitzoeken, dan zou ik haar zeker niet tusschen dat raam en dien muur hebben ingedrongen. Er zijn wel tien plaatsen in de kamer te vinden, waar zij veel beter zou hebben gestaan !

— Nietwaar? vroeg Raffles. De volgende vraag die ik je zou willen stellen is deze: je ziet dat het vertrek maar één uitgang heeft en wel langs de portière. Waar zou die jonge blonde vrouw wel vandaan gekomen zijn?

Charles hief met een wanhopig gebaar de beide handen ten hemel.

— Ik weet het niet! riep hij uit. De rechterwand is geheel kaal en daar kwam zij toch vandaan.

— Dan zal ik het je zeggen, Charles! zeide Raffles, terwijl hij zijn stem liet dalen om niet door den agent gehoord te worden. De jonge vrouw is in het geheel niet in dit vertrek geweest.

Charles deed van verbazing een paar stappen achteruit.

— Wat zeg je daar? riep hij uit. En de klok dan?

— De klok evenmin.

— Maar ik heb haar toch met eigen oogen gezien! hield Charles vol.

— Ik ook — en toch heeft zij nimmer in dit vertrek gestaan.

Charles zocht met de oogen naar een stoel om er zich in te laten neervallen.

— Dat gaat boven mijn begrip! mompelde hij. Als zij niet in dit vertrek waren, waar waren zij dan?

Raffles wees glimlachend naar den gladden muur.

— Daar achter! zeide hij bedaard.

Charles meende verkeerd te verstaan.

— Daarachter? herhaalde hij. Wij hebben dus dwars door den muur heen gekeken?

— Het is geen muur, Charles.

— Is het geen muur? Wat is het dan in 's hemelsnaam?

— Het is een buitengewoon groote deur. Een deur, die van den vloer tot de zoldering reikt en waarvan het scharnier zich waarschijnlijk op eenige meters van het raam bevindt.

Charles had moeite om zijn gedachten te verzamelen.

Hij vroeg aarzelend:

— Aannemende dat dat zoo is, hoe hebben wij dan, terwijl wij achter gindsche portière stonden, in het vertrek hiernaast kunnen zien?

— Omdat de andere zijde van deze kolossale deur zeer waarschijnlijk met een reusachtigen spiegel bekleed is. Misschien zouden wij het gezichtsbedrog ontdekt hebben als het dag was geweest, maar in de halve duisternis hebben wij de omtrekken van dien grooten spiegel niet kunnen ontwaren. Het toeval heeft gewild, dat de spiegeldeur juist een hoek van vijf en veertig graden maakte met den muur, het spreekt dus vanzelf dat wij de klok op een geheel andere plek gezien hebben, dan waar zij inderdaad

stond, dat wil zeggen in het vertrek hiernaast.

— Maar dat is toch een geheel ander huis, Edward, riep Charles uit.

— Nu zeker, maar vroeger vormde het huis hiernaast en dit van Calloway slechts een enkel gebouw, dat heb ik zeer duidelijk gezien, toen ik aan de overzijde van de straat stond. De gevellijn loopt door, en de geheele bouworde wijst erop, dat de twee huizen vroeger één zijn geweest.

— Maar die jonge vrouw met het blonde haar?

Raffles haalde de schouders op.

— Over haar zou ik je nog weinig kunnen zeggen zeide hij. Maar ik meen wel te kunnen verklaren, dat wij hier eenvoudig met een slaapwandelaarster te doen hebben gehad.

Charles schudde het hoofd.

— Je schijnt nog niet geheel en al overtuigd te zijn? vroeg Raffles glimlachend. Het is toch de eenige oplossing.

— Jawel, dat geloof ik ook wel, hernam Charles en toch — ik kan het nog niet begrijpen.

Raffles antwoordde niet.

Hij trad op den kalen zijmuur toe, en begon hem met de grootste aandacht te onderzoeken.

Daarna keerde hij weder naar Charles terug en zeide opgewekt:

— Ik heb toch goed geredeneerd, beste jongen, er bevindt zich een zeer dunne naad in het behang, die blijkbaar niets anders is dan het verborgen scharnier van de deur.

— En wat voerde het meisje bij die klok uit? ging Charles door, die blijkbaar nog steeds niet geheel en al overtuigd was.

— Beste Charles het valt heel moeilijk, een slaapwandelaarster te laten zeggen, waarom zij hier of daar was, en wat zij daar uitvoerde. Het zou niet te verwonderen zijn, als zij volstrekt niets wist van haar nachtelijke tochten. Wij zullen het spoedig weten. Kom, ga mede.

Zij verlieten snel weder het vertrek, staken het kantoor over, zonder acht te slaan op den agent, liepen de trap af, openden de buitendeur en stonden op straat.

Het was juist bijtijds, want op vijftig passen afstand kwam Calloway aanwandelen.

De beide vrienden maakten dat zij wegkwamen en verdwenen spoedig om een hoek van de straat.

Zoodra zij konden meenen dat Calloway zijn huis was binnengetreden, keerden zij weder op hun schreden terug.

Voor het huis, naast dat van Calloway stonden zij stil.

Raffles wierp een blik op het naambordje.

Herbert Burnham stond er met groote letters op de koperen naamplaat.

En daaronder met kleinere: handelaar in oudheden!

Raffles noteerde snel den naam in zijn notitieboekje en riep daarna een auto aan.

De wagen bracht hen tot dicht bij de villa.

De beide vrienden stapten uit en legden de rest van den weg te voet af.

Raffles was in diepe gedachten verzonken.

Zoodra zij de bibliotheek weder bereikt hadden en hun vermomming hadden afgelegd, begon Raffles met groote stappen het vertrek op en neder te loopen.

— Het is zeer toevallig, bromde hij binnensmonds.

— Wat is toevallig? vroeg Charles, die hem niet uit het oog verloor.

— Wel, dat Calloway waarschijnlijk reeds geruimen tijd zoekt naar een klok, die misschien reeds lange jaren in het huis vlak naast het zijne staat!

— Zou hij dat dan niet weten?

— Geloof dat maar niet!

— Zou die klok dan van zulk een groote waarde zijn?

— De klok zelve niet, maar hoogstwaarschijnlijk haar inhoud wel!

— Hoe zoo?

— Omdat het in vroegere eeuwen een tamelijk algemeen verspreid gebruik was, om zijn schatten in een oud meubelstuk weg te bergen in tijden van algemeene beroering. Ja, het kwam vaak voor, dat men daartoe opzettelijk een of ander meubelstuk liet vervaardigen door een bekwaam schrijnwerker.

— De kast zou dus een schat bevatten meen je? vroeg Charles.

— Dat moet wel! antwoordde John Raffles.

Hij stak de hand in den zak en haalde er het geheime document uit.

Hij vouwde het open en bestudeerde eenigen tijd aandachtig den inhoud.

Na eenigen tijd hief hij het hoofd met een ruk op en zeide:

— Ik lees hier een naam, waarvan eenige letters zijn uitgewischt, maar die zonder eenigen twijfel Calloway moet luiden! En voorts is er sprake van een zeer groot bedrag, dat ten tijde van Jacobus den IIIe in de kast moet verborgen zijn.

Hij bestudeerde het plan opnieuw en riep uit:

— Wacht, het volgende kan ik nu zeer duidelijk ontcijferen:

„Ik Reginald Calloway, heb op den 10den April van het jaar 1682 een aanzienlijk bedrag aan goud en juweelen gesloten in een klok. . . .” en dan komen er eenige regels, die ik niet kan lezen!

Raffles hield plotseling op en ging naar de

boekenkast.

Hij opende haar en nam er een dik boekdeel uit.

— Als ik mij niet vergis, zeide hij, heb ik den naam Calloway wel eens ontmoet in oude geschiedenisboeken. Wij zullen eens zien!

Hij sloeg het boek open en zoch eenigen tijd.

— Daar heb ik het al! riep hij uit: „Percy Calloway wordt het eerst genoemd in de kronieken van het jaar 1400, als burgemeester van de stad Northampton. . . .”

Raffles zocht nog even door en klapte het boek toen met een teleurgesteld gezicht dicht.

— Het gaat niet verder dan tot in het begin van de achttiende eeuw! zeide hij.

Maar plotseling scheen hem iets in te vallen.

— Kleedt je aan, Charles! ze de hij. Wij gaan naar het register van den burgerlijken stand.

Charles begreep er volstrekt niets van, maar hij haastte zich zijn jas en hoed te halen.

Even later bevonden de beide mannen zich op weg naar het stadhuis van de City.

Lord Willam Aberdeen kende daar eenige hoofdbeamten en het kostte hem zeer weinig moeite in de archiefkamer te worden toegelaten.

Een der jongere klerken stond hem te woord.

— Gij zoudt mij een groot genoeg kunnen doen, mijnheer, als gij voor mij eens in het register zoudt willen naslaan, wat er omtrent het geslacht Calloway te vinden is!

De klerk boog en verwijderde zich.

Even later keerde hij terug met een lijvig boek, dat hij niet zonder inspanning torste.

Hij legde het op een zware eikenhouten tafel en begon er in te bladeren.

Na eenigen tijd hief hij het hoofd op en vroeg:

— Hoever wilt gij dat ik terugga? Het register loopt tot omstreeks zeventien honderd twintig.

— Dat is voldoende, riep Raffles uit, terwijl hij naderbij kwam.

De klerk begon:

— Het geslacht der Calloway's is daarom merkwaardig, omdat er lange jaren slechts één zoon is geweest, om het voor uitsterven te behoeden, pas in 1830 kreeg een der spruiten van het geslacht twee zoons.

— Hoe heetten die? vroeg Raffles haastig.

— Percy en Reginald.

— Ga eens door, als ik u verzoeken mag.

— Percy Calloway huwde, evenals zijn broeder Reginald. De eerste kreeg in het jaar 1865 een zoon, de tweede een jaar later.

— Hoe heette die zoon?

— George, antwoordde de klerk.

Raffles kon een gebaar van voldoening niet weerhouden.

— Dat is immers de boekmaker die in de

Victoriastreet woont ? vroeg hij.

— Dezelfde, Mylord.

— Ik dank u, mijnheer, zeide Raffles. Wees nu zoo goed, mij nog even zelf een blik in het register te laten slaan.

De klerk maakte beleefd plaats en Raffles bestudeerde het register, maakte nu een aantekening en klapte het zware boek tenslotte dicht.

Na eenige woorden van dank verwijderden beiden zich weder.

— Wel, Edward, denk je iets gevonden te

hebben ? vroeg Charles zodra zij weder op straat waren.

— Niet veel, maar toch iets, zeide Raffles glimlachend. Uit mijn geschiedenisboek thuis en uit het register maak ik op, dat onze boekmaker in geen geval de zoon is van den man aan wien de schat toebehoort en die hem in de kast verborg.

— Zou hij er daarom zoo hartstochtelijk naar zoeken ? r'ep Charles uit.

— Dat denk ik, antwoordde Raffles kalm.

**Lord Lister overdacht de ingewikkeldste problemen
steeds onder het rooken van een „DUBEC” cigaret!**

HOOFDSTUK V.

DE SLAAPWANDELAARSTER.

Het was een uur later op denzelfden dag.

Raffles en Charles hadden zich voortreffelijk vermomd als een paar schatrijke Amerikanen, die voor hun plezier een rondreis door Europa maken.

Ook Henderson was door een korten grijzen baard onkenbaar gemaakt.

In een fraaie, grijsgelakte auto reden zij naar het huis van den handelaar in oudheden, Herbert Burnham.

Op hun bellen werd hun de deur geopend door een deftigen bediende.

Zij stonden in een vestibule, waar een groot aantal zeer oude meubelen stond, terwijl de

muren behangen waren met prachtige wapens uit alle landen en alle tijdvakken.

— Is uw meester thuis, man ? vroeg Raffles met een sterk Amerikaansch accent.

— Neen mijnheer, antwoordde de bediende.

— Dat spijt mij, hernam de gewaande Amerikaan teleurgesteld. Ik heb weinig tijd, ziet gij ? Ik wil mijn verzameling oude meubelen aanvullen en men heeft mij uw meester aanbevolen als een betrouwbaar antiquair.

De bediende krabde zich achter de ooren.

Blijkbaar vond hij het jammer voor zijn meester zulk een buitenkansje te laten verloren gaan.

— Misschien kan juffrouw Blound u wel te woord staan.

— Wie is dat? — vroeg Raffles.

— Het is de huishoudster, mijnheer, antwoordde de bediende.

— Heeft zij dan verstand van oudheden?

— O ja, riep de man uit. Zij vervangt mijn meester vaak als hij afwezig is. Het is een zeer schrander meisje die Miss Blound.

Raffles en Charles hadden een snellen blik gewisseld.

— Vooruit dan maar, riep de eerste uit.

De bediende ging hen voor.

Zij bestegen een breede trap en kwamen zoo in een gang waarvan de wanden met schilderijen van oude meesters bedekt waren.

Nu klopte de bediende op een deur.

— Binnen, riep een heldere stem.

De twee gewaande Amerikanen traden binnen.

Zij bevonden zich in een fraai, maar zeer ouderwetsch gemeubeld vertrek.

Dicht bij het raam zat een jong meisje, verdiept in de lezing van een boek, dat nu was opgestaan om de bezoekers tegemoet te gaan.

Charles onderdrukte slechts met moeite een kreet van verrassing.

Er viel niet aan te twifelen — Miss Blound was de jonge blonde vrouw, wier verschijning hen den vorigen nacht zoo verrast had.

Het was hetzelfde fijne profiel, dezelfde ranke, teedere gestalte, hetzelfde prachtige goudblonde haar, dat thans in dikke wrongen was opgestoken.

Raffles, die haar eveneens onmiddellijk herkend had, maakte een diepe buiging en zeide:

— Gij moet het mij niet euvel duiden, Miss, dat wij u komen storen. Wij hebben weinig tijd en vertrekken dezer dagen weder naar Amerika.

Het jonge meisje maakte een uitnoodigend gebaar en de beide vrienden namen plaats.

— Gij moet weten, dat ik een verzameling in oude meubels en wapens heb, zoo vervolgde Raffles, waarop ik tamelijk trotsch ben. Het zou mij aangenaam zijn, mijn collectie hier aan te vullen.

— Niets zal gemakkelijker zijn, mijnheer, zeide Miss Blound glimlachend. Mijnheer Burnham heeft een zoo groote verzameling oudheden, dat gij zeker uw keus wel zult vinden.

— De bediende verwees mij naar u, Miss. Mijnheer Burnham is immers niet thuis?

— Hij is voor zaken de deur uit, mijnheer, hernam het jonge meisje. Maar ik geef u de verzekering, dat ik u wel zal kunnen raden bij uw keuze.

— Zijt gij hier al lang in huis als ik vragen mag? vroeg Raffles, terwijl hij het jonge meisje vol belangstelling aankeek.

Miss Blound slaakte een nauw merkbaaren zucht.

— Sedert een paar jaren, mijnheer.

Raffles' belangstelling groeide ieder oogeblik.

Het meisje had een edel, fijn geteekend gelaat, volmaakt verschillend van het type der Londensche huishoudster, en kon nauwelijks twintig jaar zijn en het verbaasde hem, hoe zij, zoo jong nog, reeds zulk een zware taak had moeten aanvaarden.

Plotseling viel zijn blik op een zwaren gouden zegelring aan een der vingers van de kleine hand, welke Miss Blound op het tafelkleed had gelegd.

Er waren twee letters in gegraveerd, die duidelijk zichtbaar waren, een H en een C dooreen gekronkeld.

Dadelijk daarop richtte Raffles zijn scherpe oogen weder op het gelaat van het jonge meisje.

— Dat is een buitengewoon toeval, bromde hij toen binnensmonds.

— Zeg mij eens, vriend Brooke, op wie deze jonge dame hier gelijkt?

Charles keek haar nauwlettend aan en riep toen uit:

— Op den bookmaker Calloway, die hiernaast woont.

Deze woorden hadden een zonderlinge uitwerking op het jonge meisje.

Zij werd eerst vuurrood, toen doodsbleek, terwijl er een smartelijke trek op haar gelaat verscheen.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, Miss, als ik soms iets onaangenaams heb gezegd, maar de gelijkenis is werkelijk opvallend.

Miss Blound boog het hoofd.

— Dat is niet zoo verwonderlijk als gij denkt, mijnheer, zeide zij zacht. George Calloway en ik zijn familie van elkander.

— En weet hij dat? vroeg Raffles hoe langer hoe meer verbaasd.

Het meisje schudde treurig het hoofd.

— Hij weet nauwelijks van mijn bestaan af, mijnheer.

— Gij zult het zonderling vinden, Miss, dat twee mannen die u volmaakt vreemd zijn, deze vragen stellen, vervolgde Raffles op warmen toon, maar ik bezweer u, dat wij slechts geleid worden door ons verlangen om een groot onrecht goed te maken.

Het jonge meisje had verbaasd toegeluisterd.

Zij speelde gedachtenloos met den zwaren zegelring aan haar vinger en keek toen Raffles recht in de oogen.

— Van welk onrecht praat gij, mijnheer? vroeg zij verbaasd.

— Dat kan ik u pas oplossen, Miss, als gij gehoor hebt gegeven aan mijn verzoek.

— Welk verzoek ?

— Gij moet mij aanstonds de staande klok uit het Jacobustijdperk toonen die in een der vertrekken van dit huis moet staan.

— Hoe weet gij dat, mijnheer ? riep Miss Blound verbaasd uit.

— Het is mij medegedeeld, antwoordde Raffles ontwijkend.

— Maar dan komt gij te laat, mijnheer, riep het jonge meisje uit, ten zeerste verwonderd over het optreden van haren bezoeker.

— Te laat ? Wat meent gij ? riep Raffles verschrikt uit.

— De klok is vanmorgen aan een uwer landgenooten verkocht.

Het was Raffles alsof hij een slag op het hoofd kreeg.

Door een toeval was hij op het spoor gekomen van een schat, die blijkbaar toebehoorde aan het jonge meisje voor hem, zonder dat zij daar zelf het flauwste vermoeden van had, en nu wilde het noodlot, dat hij eenige uren te laat kwam.

— Hebt ge zijn naam ? vroeg Raffles haastig.

— Zeker, mijnheer, dien heb ik opgeschreven. Ik neem ook de boekhouding waar voor mijnheer Burnham.

Zij stond op en liep vlug naar een kleine kast bij het raam.

Daaruit nam zij een klein register, dat zij haastig begon door te bladeren.

— De koper van de klok heet Howard. En hij woont te Boston, in de Wellingtonstreet.

Raffles sprong op.

— Daar moet bedrog achter zitten, riep hij uit. Er bestaat in Boston geen straat van dien naam.

Het register viel uit de handen van het jonge meisje.

Zij werd eerst bleek en haar handen sidderden.

— Weet gij dat zeker, mijnheer ? riep zij uit.

— Volmaakt zeker. Ik ben zeer goed in Boston bekend.

— Maar hij heeft er mij een goeden prijs voor betaald, mijnheer, riep het meisje uit. Met welk doel zou hij dan een verkeerden naam hebben opgegeven ?

Raffles antwoordde niet rechtstreeks op die vraag.

Toen trad hij op het jonge meisje toe en vatte haar hand ; zijn diepe stem had een warmen klank toen hij zeide :

— Wij zijn u volmaakt vreemd, Miss en gij hebt niet de minste reden om ons te vertrouwen. En toch verzoek ik u dringend om ons alles te zeggen wat gij weet omtrent die klok.

— Maar ik weet er volstrekt niets van, mijnheer, riep het jonge meisje uit, wier verbazing

ieder oogenblik steeg. Ik weet alleen, dat zij hier reeds minstens dertig jaren moet staan. Zoolang is het wel geleden dat mijnheer Burnham die klok kocht.

Raffles kneep de lippen oopen.

— Hier zit een schurkenstreek achter, bromde hij.

Toen vervolgde hij luid :

— Waarom hebt gij uw naam veranderd ?

Het meisje trad terug, alsof zij een slag had ontvangen.

— Hoe weet gij dat ? vroeg zij, terwijl zij verbleekte.

— Ik wist het niet, maar ik kon het raden, Miss. Als gij niet wilt dat men achter uw geheimen komt, dan moet gij geen opvallenden zegelring dragen, waarin de voornaam en de achternaam van uw vader gegrift staan, of tenminste de beginletters ervan. En dan is uw gelijkenis met uw oom zoo opvallend, dat iemand met een scherpen blik er zich niet in kan vergissen.

Het meisje boog het hoofd.

— Het is waar, zeide zij. Hij is mijn oom.

— Maar waarom moet dat geheim blijven ? riep Raffles uit. Geloof mij, Miss, het zal goed zijn, als gij mij alles zegt. Ik ben ervan overtuigd dat er een schurkenstreek tegen u wordt beeraamd. Men wil u berooven van een groot bedrag, dat u eerlijk toekomt, daar gij de afstamming zijt, misschien wel de eenige van Reginald Calloway.

Het meisje scheen even te aarzelen en zeide toen vastberaden :

— Ik weet niet op welken schat gij doelt, mijnheer, maar ik heb mij niets te verwijten en daarom wil ik u zeggen, wat mij bewoog een anderen naam aan te nemen : mijn familie is door onvoorzene omstandigheden plotseling zeer verarmd en daar zij zeer trotsch is, heb ik mijn naam veranderd, daar ik vast besloten was, mijn eigen brood te verdienen, om niet af te hangen van verre bloedverwanten, die mij het genadebrood zouden hebben laten eten. Dat is alles.

— Gij wist dus niets van het geheim van de klok ?

— Niets. Ik weet zelfs niet waarvan gij spreekt.

Raffles wierp Charles een veelbeteekenenden blik toe.

Toen hernam hij :

— Ik wil u niet dwingen om mijn diensten aan te nemen, Miss, maar ik smeed u — laat mij de vrije hand, om een bandiet te straffen, een man zonder hart, die het op uw fortuin heeft voorzien.

— Maar wat is er dan toch, mijnheer ? riep het jonge meisje verwonderd uit.

— Dat is in een paar woorden mede te deelen, Miss — een uwer voorouders heeft een zeer groot bedrag in de klok verborgen, en later is het meubelstuk en dus ook de schat door den eigen broer van een zijner rechtstreeksche afstammelingen gestolen. Hoe de klok echter in het bezit van mijnheer Burnham is gekomen — dat is mij een raadsel.

Het jonge meisje schudde het hoofd.

— Het klinkt alles zeer zonderling, zeide zij.

— En toch is het de zuivere waarheid, her- nam Raffles dringend. Heeft mijnheer Burnham u nooit verteld, hoe hij aan de klok kwam?

— Nooit. Ik heb er hem wel eens naar ge- vraagd, maar hij scheen daar niet gaarne over te spreken.

— Weet hij uw waren naam?

— Neen, gij zijt de eenige aan wien ik dien heb geopenbaard, en ik reken op uw bescheiden- heid.

— Dat moogt gij, Miss, zeide Raffles ernstig. Ik ben vast voornemens om licht in deze zaak te brengen.

Het jonge meisje keek Raffles nog even diep in de oogen en stak hem toen met een plotseling gebaar de hand toe.

— Daar hebt gij mijn hand, zeide zij. Ik heb niets te verliezen, en als gij mij zoudt willen bedriegen, dan zoudt gij mij dit alles niet hebben medegedeeld. Ik wil u vertrouwen en geef u volle vrijheid, alles te doen wat gij noodig acht, om mij in het bezit te stellen van den schat waarvan gij spreekt — nog minder voor mij zelf dan....

Zij hield eensklaps op en een donkere gloed bedekte haar lief gelaat.

Raffles glimlachte.

Hij had het reeds begrepen.... de liefde was het hart van het jonge meisje binnen geslopen... maar haar minnaar was arm, en aan trouwen viel voorloopig niet te denken.

— Het doet er niet toe, voor wie het is, Miss, zeide hij opgewekt. De hoofdzaak is, dat ik niet wil dat men u besteelt.

— En gij wilt mij niet zeggen, wie gij zijt en waarom gij u zooveel moeite voor mij geeft? drong het jonge meisje aan.

— Neen, Miss, zeide Raffles kortaf. De naam doet er niet toe — het komt op de daad aan.

Hij greep zijn hoed en gaf Charles een wenk.

Toen boog hij diep voor Miss Calloway en zeide:

— Ik ga aanstonds aan het werk.

— Maar mijnheer — gij neemt een reusach- tige taak op u, weet gij dat wel? vroeg het jonge meisje.

Raffles knikte.

— Het zal zeker niet zoo gemakkelijk zijn,

zeide hij. Maar — mijn vriend en ik zijn voor geen klein gerucht vervaard. Wij hebben wel voor heeter vuren gestaan.

Nog een buiging en toen verlieten de beide mannen de kamer en het huis.

Charles had moeite, Raffles bij te houden, die door een koortsachtige haast scheen te worden gefolterd.

Maar de jonge man kon zijn nieuwsgierigheid niet langer bedwingen en vroeg, juist toen Raffles een auto wenkte:

— Wil je me nu eens zeggen, hoe je dat alles ontdekt hebt?

— Aanstonds, zeide Raffles. Daar komt de auto.

Zij stapten in, nadat Raffles het adres had opgegeven.

Zoodra zij gezeten waren zeide Raffles:

— Ik geloof, dat de zaak heel eenvoudig werd van het oogenblik af, dat ik ontdekte, hoe de huizen vroeger één waren geweest.

— Maar de open spiegeldeur? riep Charles uit.

— Wel, wat zou dat? Slaapwandelaars verrichten in hun wonderlijken toestand vaak dingen, waartoe zij des daags nooit in staat zouden zijn. Ik ben er vast van overtuigd, dat Miss Calloway niet het minste besef heeft van het bestaan der deur. Zij heeft gisterennacht eenvoudig gedrukt op een verborgen veer, zonder het zelf te weten.

— Maar dan is de deur open blijven staan.

— Dat is heel waarschijnlijk.

— En Calloway heeft het gezien?

— Ook dat acht ik zoo goed als zeker. Anders zou de kast niet weg zijn.

— Dus je denkt?....

— Dat de zoogenaamde rijke Amerikaan uit Boston en de boekmaker een en dezelfde per- soon zijn.

— Die schurk.

— Ja, hij is een handig sinjeur. Hij heeft natuurlijk aanstonds de klok door de geopende deur gezien en het meubel, waarvan hij wel vaak een beschrijving zal hebben gehoord, dadelijk herkend. Het te stelen zou al heel onvoorzichtig zijn geweest, nog daarvan af- gezien, dat hij de kolossale klok niet zou hebben kunnen vertillen. Toen heeft hij de geheime deur kalmjes weder dicht geduwd en zich van den domme gehouden, om den volgenden dag zoo spoedig mogelijk de klok te koopen.

— Maar dan zal hij het geld er al hebben uitgehaald, riep Charles uit.

— Dat weet ik zoo zeker niet. Ik denk eerder dat hij er mede op den loop is gegaan om het ding op zijn gemak te onderzoeken. Dat kon hij thuis niet doen, omdat men het geheim van

de deur wel eens kon ontdekken. Hij weet natuurlijk niet, dat die door iemand is geopend, die niet weet wat zij doet.

— Misschien is hij er wel mee naar Amerika, riep Charles eensklaps uit.

— Hoe kom je daar bij? vroeg Raffles verbaasd.

— Wel, ik heb pas eergisteren in de bladen gelezen, dat Calloway naar New-York moest, om voor rekening van een zonder grootste renstalbezitters twee kostbare renpaarden te kopen. Daar zit een zeer hoog commissieloon voor hem aan, zoiets van vijfhonderd pond sterling, dus dat zal hij zich niet willen laten ontgaan.

— Alle duivels, riep Raffles verschrikt uit. Dat zou een leelijke streep door onze rekening kunnen zijn.

Op dat oogenblik stond de auto stil.

Raffles en Charles sprongen er uit.

De chauffeur werd betaald en de twee mannen ijlden naar de kleine poort in den tuinmuur van de villa.

Zonder zich den tijd te gunnen zich te verkleeden, ijde Raffles, gevolgd door Charles naar de bibliotheek, en nam het telefoontoestel ter hand.

— Gij spreekt met Scotland Yard, hoorde Charles hem zeggen.

Charles kwam nieuwsgierig naderbij en zag dat Raffles den wijsvinger van de linkerhand bij het telefoonnummer hield, dat met de White Star Line in verbinding stond.

— Gij zoudt mij een genoegen doen, zoo vervolgde Raffles door de telefoon, als gij mij wilde zeggen, of er nog gisteren op het kantoor van uw maatschappij overtocht naar New-York of naar Boston is besproken.

Er volgde een oogenblik van stilte.

Toen klonk de stem van Raffles weder in het toestel!

— Twee personen, zegt gij? Hoe zagen zij

er uit? Een vrouw en een man, zegt gij? De vrouw boezemt mij minder belang in, maar hoe was het uiterlijk van den man? Opvallend groot en corpulent, zegt gij?

Er vertoonde zich een trek van teleurstelling en verwondering op het gelaat van den Grooten Onbekende.

— Dat is sterk, mompelde hij in zich zelf. Toen vervolgde hij luid:

— Er is ons veel aan gelegen te weten welke bagage die reiziger meevoert. Wilt gij mij daaromtrent even inlichten?

Weer volgde een korte poos van stilzwijgen en toen hoorde Charles hoe Raffles opgewonden uitriep:

— Ja, ja, dat moet het zijn. Een ouderwetische klok in zeildoek gewikkeld....

Hij luisterde nog eenige oogenblikken opmerkzaam toe en zeide:

— Ik dank u voor uw inlichtingen. Wees zoo goed den reiziger volstrekt niet op de hoogte te brengen van hetgeen ik u zooeven gevraagd heb.

Hij was op het punt om het toestel op te hangen, toen hij zich bedacht en vroeg:

— Nog één vraag — bevindt zich misschien de boekmaker Calloway onder de reizigers die gij hebt ingeschreven?

Hij wachtte nog even, hing het toestel op en wendde zich met een mistroostig gezicht tot Charles die ongeduldig had geluisterd.

— Het is niet plezierig om het te erkennen, beste jongen, riep Raffles uit, maar het is nu eenmaal niet anders. Ik heb mij vergist. De klok is wel degelijk verkocht aan een Amerikaan, de man heet wel degelijk Howard, en hij is twee uur geleden met de klok in zee gestoken, aan boord van de Mauritania.

— En Calloway? vroeg Charles ontsteld.

— Calloway is met hetzelfde schip naar New-York vertrokken, maar uitsluitend met het doel om daar paarden te gaan kopen. Hij weet van de klok niets af.

**Al maken de dieven slechts één pakje
„DUBEC” cigarettten buit, dan zijn zij al tevreden!**

HOOFDSTUK VI.

DE JACHT OP DE KLOK.

Charles liet zich in een stoel vallen.

— Dat is al een heel ongelukkige samenloop van omstandigheden, zeide hij.

— Waarom ?

— Vraag je dat nog ? Wel, wij zijn nu de klok voor goed kwijt.

Raffles keek zijn vriend verwonderd aan.

— Waarom, vraag ik nogmaals ?

— Omdat je zoeven zelf zeide, dat de „Mauritania” reeds twee uren in zee is.

— Welnu, wat zou dat ?

— Wat dat zou ? Zie jij kans het schip in te halen ?

Raffles kruiste als eenig antwoord de armen en keek zijn vriend hoofdschuddend aan.

Toen zeide hij op bestraffenden toon :

— Maar Charles waar zijn je hersens, mijn jongen ? Is het dan reeds zoolang geleden dat wij met onze duikboot een der snelste Duitsche torpedojagers hebben ingehaald ?

Charles boog beschaamd het hoofd.

— Je hebt gelijk, zeide hij. Ik vergat dat de „Duivel der Zee” gemakkelijk tachtig kilometer per uur loopt — maar ik vergeet evenmin, dat de „Mauritania” tot de snelste booten der White Star-Line behoort, en midden in den oceaan ook niet ver van de zeventig kilometer loopt.

— Nu, dat is juist voldoende, zeide Raffles kalm. Als wij berekenen dat het schip ons, op het oogenblik dat wij zelf van wal kunnen steken, driehonderd kolometer voor is, en wij halen per uur omstreeks tien kilometer in, dan hebben wij omstreeks dertig uren noodig om het schip te achterhalen, laat ons zeggen anderhalve dag.

Charles knikte levendig.

— Zoo is het, riep hij uit. Vooropgesteld namelijk, dat de „Duivel der Zee” geen averij krijgt en al dien tijd met diezelfde snelheid blijft doorvaren.

— Zij zal geen averij krijgen en zij zal met dezelfde snelheid blijven doorvaren, merkte Raffles kalm op.

— Ben je zoo zeker van je eigen uitvinding ?

— Volmaakt zeker. Je hebt je trouwens zelf van de uitstekende hoedanigheden van mijn boot bij herhaling kunnen overtuigen.

— Waar ligt zij op het oogenblik ? vroeg Charles.

— In een verborgen kreek van een klein Kanaaleiland.

— Wanneer kunnen wij daar zijn ?

— Als wij groote haast maken, over twee uren.

— Je bent dus van plan jacht op de „Mauritania” te maken ?

— Dat wil zeggen — op de klok. Waar denk je dat het voorwerp zich nu bevindt, Charles ?

— In het ruim, denk ik.

— Neen.

— Zeg het mij dan maar, want dan geef ik het op.

— Onze vriend de Amerikaan, die blijkbaar een maniak is, en een hartstochtelijk verzameelaar, heeft het gevaarte in zijn statiehut laten brengen, zooals de directeur van de White Star-Line mij mededeelde en daar pronkt het nu in alle glorie!

— En ben je nu werkelijk van plan die klok, die bijna twee meter groot is, uit de hut van den Amerikaan weg te halen, en op onze duikboot over te laden ?

Raffles barstte in lachen uit.

— Maar Charles denk je, dat het mij in het hoofd is geslagen ? Dat zou immers totaal onmogelijk zijn ! Neen, ik zal eenvoudig vragen, of onze vriend, de Amerikaan, mij de klok wil verkoopen !

— En als hij weigert ?

— Dan zijn er wel middelen om hen te dwingen ! zeide Raffles kalm. Maar kom, het is nu tijd om te handelen, wij mogen geen minuut verloren laten gaan.

Raffles trad op de huistelefoon toe en belde Henderson op.

— Wij hebben immers een onzer snelste motorjachten in de haven liggen, Henderson ? vroeg hij. Mooi zoo, ga er aanstonds met de snelste auto heen en maak haar in orde, wij moeten over een kwartier aan boord kunnen komen. Is de voorraad verduurzaamde levensmiddelen aan boord van de „Duivel der Zee” aangevuld ? Voor veertien dagen voorraad, zeg je ? Dat is ruimschoots voldoende. Ja, wij gaan naar het Kanaaleiland !

Hij hing het toestel weder aan den haak en zeide tot Charles :

— Kom, mijn waarde, laten wij ons aanstonds reisvaardig gaan maken !

De beide vrienden snelden naar de slaapkamer, ontdeden zich van hun vermomming, en sloten die weg in een van de geheime wandvakken.

Daarop begonnen zij haastig hun valiezen te pakken.

Binnen een kwartier waren zij geheel gereed. Zij voorzagen zich van eenige valsche pruiken, baarden en knevels, staken hun wapens bij zich, overtuigden zich, dat zij niets vergeten hadden en verlieten het vertrek en daarop de villa, nadat Raffles aan Gaston de noodige instructies had gegeven.

Met het zware valies op hun schouder gingen de beide mannen snel door het park naar de garage.

Terwijl Charles beide deuren open wierp, maakte Raffles zelf een van de snelste auto's gereed.

De koffers werden ingeladen.

Raffles nam achter het stuurwiel plaats.

Hij reed vlug de garage uit.

Toen sloot Charles de deuren weder en nam naast zijn vriend plaats.

In verbazende vaart snelden zij door de straten van Londen.

Menig verkeersagent hief dreigend de hand op.

Raffles deed evenwel of hij niets zag en reed als de duivel door.

Binnen enkele minuten hadden zij de Theems-kade bereikt.

Reeds in de verte zagen zij Henderson staan bij een klein boothuis, dicht bij een der bruggen.

Blijkbaar had hij de auto reeds gestald, waarmede hij gekomen was.

De brave chauffeur kwam aanstonds toelopen, tikte met de hand aan de pet en zeide op zachten toon:

— Alles is gereed, Mylord, aan boord van de „Zeearend” bevindt zich ook nog een voorraad levensmiddelen voor omtrent een week, die wij gemakkelijk kunnen overladen!

— Goed zoo. Henderson! zeide Raffles goedkeurend. Breng nu de valiezen aan boord en ga daarna de auto stallen.

De chauffeur nam de beide valiezen met groot gemak op zijn geweldige schouders en droeg ze zonder eenige inspanning weg.

Charles keek hem met bewondering na.

— Ik geloof, dat hij in staat zou zijn de heele auto weg te dragen! riep hij uit.

— Zeg dat nooit hardop, kwam Raffles, want hij zou in staat zijn om je te bewijzen, dat hij het kon.

Henderson had intusschen de beide valiezen in een vrij groote, rank gebouwde motorboot gedragen.

Hij keerde nu terug, en nam achter het stuurwiel van de auto plaats, waarmede Charles en Raffles naar de aanlegplaats van de „Zeearend” waren gereden.

Terwijl zij langzaam naar de boot wandelden, reed Henderson de auto naar een naburige garage.

Binnen tien minuten was hij teruggekeerd. Ook hij schepte zich nu in en nam dicht bij den machtigen motor plaats.

Raffles had het stuurwiel ter hand genomen en Charles stiet de boot met een kleinen boots-haak van den wal.

Spoedig stevende zij in volle vaart de Theems af.

Het bootje liep zoo snel, dat het zelfs de snelstvarende politiebooten met het grootste gemak achter zich liet.

De vaart was zoo buitengewoon snel, dat de boeg ver uit het water opstak, en het witte sop tot op verren afstand zichtbaar bleef.

Binnen een uur was de Theemsmonding bereikt en voer de „Zeearend” het kanaal in.

Hier werd de snelheid nog verhoogd en geen drie kwartier later voer de motorboot de kreek binnen van een klein, schaars bewoond eiland aan de zuidkust van Engeland.

Charles wierp een blik om zich heen.

— Ik zie niets van onze duikboot! zeide hij.

— Dat is geen wonder! zeide Raffles glimlachend. En het is maar goed ook, want anders zou zij waarschijnlijk spoedig gestolen worden! Voor iemand, die het geheim niet kent, is het zeer moeilijk, zoo niet onmogelijk de ligplaats van de „Duivel der Zee” te vinden!

De plek waar de drie mannen aan wal stapten, nadat de boot een klein anker had laten vallen, werd door een hooge rots verborgen voor het oog van alle zeevarenden, die zich op dat oogenblik aan de zuidzijde van het eiland bevonden.

De kreek drong diep het land in en maakte ten slotte een plotselinge bocht.

Hier stonden de drie mannen voor een schijnbaar onafgebroken rotswand.

Inderdaad was het slechts schijnbaar, want na eenige malen een hoek te zijn omgeslagen, bevonden zij zich aan den ingang van de rots, die geheel met zeewater was gevuld.

— De „Duivel der Zee” ligt dus hier? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Ja! antwoordde Raffles.

— Maar ik zie de boot toch niet!

— Dat is geen wonder, want zij ligt bijna geheel onder water.

— Maar hoe komen wij er dan in? vroeg Charles verwonderd.

— Dat zal ik je zeggen! Ik ken een zeer smal pad, dat daarginds begint en dat een vijftigtal meters voortloopt, langs den inwendigen muur van het hol. Wij zullen echter schoenen en kousen moeten uittrekken als wij tenminste die kleedingstukken niet nat willen maken.

— Maar hoe komen wij hier met de boot uit! ging Charles door, wiens verbazing steeds toenam.

— Wij komen hier in het geheel niet door ! hernam Raffles kalm.

— Wat zeg je daar ?

— Het is zooals ik zeg ! Het water uit de kreek vult deze grot slechts voor een klein gedeelte ! Het meeste water komt er in door een onderaardsche tunnel, die van dit dal onder het eiland doorloopt en even vóór de kreek in zee uitmondt !

— En is die tunnel zoo breed, dat zij doorgang verleent aan de „Duivel der Zee” ?

— Zij is op de smalste gedeelten vier meter in doorsnede, dat is dus ruimschoots voldoende !

— Dan wil ik het wel gelooven, dat je boot veilig is ! riep Charles uit, want zelfs al zou men haar ontdekken, dan zou men haar onmogelijk kunnen weghalen, zonder het geheim van de tunnel te kennen !

— Juist opgemerkt, Charles !

Nu wendde Raffles zich tot Henderson en zeide :

— Wij gaan alles voor de inscheping gereed maken, Henderson ! Je weet, waar de duikboot ligt, niet waar ?

— Ik zou de plek in het stikdonker kunnen vinden, Mylord !

— Goed zoo ! Ga dan nu terug en breng de „Zeearend” naar de kleine haven van het eiland. Zeg maar, dat ik haar binnen enkele dagen denk noodig te hebben. Keer zoo spoedig mogelijk terug, want wij hebben haast.

Henderson tikte aan zijn pet en verdween haastig.

Charles en Raffles ontdeden zich van schoenen en sokken, sloegen hun broekspijpen om en waadden door het zeewater, dat hun tot even over de knie reikte, naar het begin van het smalle rotspad.

Dit pad, zoo smal, dat het hoogstens plaats bood voor een niet al te dik persoon, die zich dan dicht tegen den wand moest drukken, bevond zich op ongeveer een halven meter van den waterspiegel.

Raffles had zijn elektrische zaklantaarn ontstoken en die aan een knoop van zijn jas bevestigd.

Dit was wel noodig, want het daglicht dat van buiten in het geheime hol doordrong, verminderde zeer sterk in kracht, naarmate de beide mannen verder gingen.

Zij volgden het smalle pad op een afstand van ongeveer vijftig meter.

Toen stond Raffles stil en wenkte Charles om hetzelfde te doen.

Daarop wees hij met uitgestrekte hand naar het donkere, geheel gladde water aan zijn voet.

— Kun je niets zien ? vroeg hij

Charles bukte zich voorover, met gevaar af

in het water te tuimelen.

— Neen, ik zie niets ! zeide hij.

Raffles maakte zijn lantaarn los en hield haar zoo dicht mogelijk boven de oppervlakte van het water.

— Nu dan ? vroeg hij.

Charles ging op zijn hurken zitten, voor zoover de ruimte het hem toeliet en keek nog scherper toe.

— Ja, nu geloof ik, dat ik iets zie glinsteren ! riep hij uit.

— Dat is de bovenkant van den koepel ! zeide Raffles.

— Ligt de duikboot hier op den bodem van de grot ?

— Ja ! Het is nu gelukkig ebbe en daardoor kunnen wij gemakkelijk ons inschepen. Het water zal zelf nog eenigszins dalen. Steek je lantaarn ook aan, Charles, dan kunnen wij beter zien.

De jonge man liet zijn elektrische lantaarn ontgloeien en langzamerhand werd nu de bovenkant van den koepel van de duikboot zichtbaar.

John Raffles had deze wonderlijke boot ruim een jaar geleden met behulp van Henderson gebouwd op het eiland op de Noorsche kust, waar hij ook zijn schatten veilig bewaarde.

Zeer vele fabrieken, voornamelijk in het buitenland, hadden de verschillende deelen moeten leveren, waaruit hij de boot had samengesteld.

Hij bewaarde zijn geheim met den najver van een man, die niet wil, dat de vruchten van zijn herseninspanning en zijn genie gemeen goed worden.

Reeds menigmaal had Charles kennis kunnen maken met de fabelachtige snelheid van deze boot en haar wonderlijke hoedanigheid, die haar onderscheidde van alle andere duikbooten.

De koepel kwam heel langzaam iets verder boven water.

Men kon nu duidelijk het glanzen van het metaal zien, dat er uit zag als gepolijst aluminium.

Na tien minuten was ook het lange, smalle dek boven water gerezen.

— Kom Charles, zeide Raffles.

Hij ging op het smalle pad zitten en bereikte nu met de voeten het stalen dek van de duikboot.

Charles volgde zijn voorbeeld.

Zij lieten een lantaarn achter om Henderson als baken te dienen.

Nu stonden zij op het dek en begonnen het deksel los te maken van den koepel, waardoor zij in de boot moesten afdalen.

Dit werk was spoedig gereed en nu gingen zij langs de smalle, stalen ladder naar omlaag.

Dadelijk begon Raffles zijn rondegang door het wonderlijke vaartuig.

Hij vond alles nog in de beste orde.

De accumulatoren, zijn eigen uitvinding, die schier onuitputtelijk en van groote kracht waren, hadden nog weinig van hun arbeidsvermogen ingeboet.

De levensmiddelen waren allen keurig in de provisiekast opeengestapeld.

Het hoogteroer bevond zich in uitstekenden toestand.

Kortom, de boot was uitnemend in orde.

Juist toen Raffles zich hiervan had overtuigd, klonken er opnieuw voetstappen op het dek van de boot.

Het was Henderson, die teruggekeerd was.

— De boot ligt veilig in de kleine haven voor anker, Mylord! rapporteerde hij.

— Mooi zoo, Henderson! zeide Raffles. Sluit het luik, want wij gaan aanstonds op weg!

Terwijl Henderson het bevel ging opvolgen, wierp Raffles een blik op zijn horloge.

Het was half zeven in den avond!

Spoedig kwam Henderson weder beneden.

— Alles is gereed, Mylord!

— Mooi — dan zullen wij eens zien of er water genoeg is om te kunnen drijven!

Henderson krabde zich achter het oor.

— Dat zal maar juist gaan, Mylord! zeide hij.

— Nu, wij moeten het in ieder geval probeeren! hernam Raffles. Anders zouden wij twee uur moeten wachten op den vloed!

Hij begaf zich naar de machinekamer en riep Henderson door de openstaande deur toe:

— Je kunt voor het middagmaal gaan zorgen, Henderson! Mijnheer Charles en ik blijven voorloopig hier!

Henderson begaf zich naar de kleine, keurig ingerichte kombuis, die zich ongeveer in het midden van de duikboot bevond, ter rechter zijde van de gang, die in de lengte door het geheele schip heenliep, teneinde het middagmaal gereed te maken op zijn electrisch fornuis.

Raffles drukte op een kleinen koperen hefboom, die zich terzijde van den wand der machinekamer bevond.

Aanstonds liet zich een luid gonzend geluid hooren — Raffles had den motor in beweging gebracht, die de pomp aandreef, waardoor het water uit de vergaarbakken werd gepompt.

Charles hield intusschen het oog op de peilschaal van den dieptemeter gevestigd.

— Wij rijzen! zeide hij zachtjes.

Raffles, die keek naar de schaal, waarop hij kon aflezen, hoeveel water er nog in de vergaarbakken was, knikte zwijgend.

Toen haalde hij den hefboom weer naar zich toe.

Het gonzen hield op.

— De bakken zijn leeg! zeide Raffles. Drijven wij?

Charles keek met aandacht naar een kleinen slinger, gelijkend op dien van een pendule, die aan de zoldering van de machinekamer was opgehangen.

Het toestel schommelde flauwtjes.

— Ja, er is beweging in de boot! riep hij uit.

— Prachtig riep Raffles. Het is hier juist de ondiepste plaats en aanstonds krijgen wij meer water onder ons.

De Groote Onbekende nam aan het stuurwiel plaats.

Ter hoogte van zijn gelaat bevond zich een zonderling toestel.

Het zag er eenigszins uit als een ingewikkelde stereoscoop!

Door middel van een stelsel van spiegels kon de uitvinder, ook al voer hij dertig meter onder water, met behulp van een paar sterke lenzen voor in de boot, duidelijk alles waarnemen, wat er op de oppervlakte van het water voorviel.

Hij greep een lange koperen stang, haalde die over en dadelijk begon de machtige motor te brommen, die de beide schroeven in beweging bracht.

Langzaam gleed de boot voorwaarts.

Raffles hield den blik onafgebroken op den spiegel vóór zich gevestigd.

Hij leek zijn weg als het ware op den tast door de duistere grot te zoeken!

Maar plotseling werd deze vervuld met een stralend helder licht.

Raffles had het krachtige zoeklicht in werking gesteld, dat het water tot op verren afstand verlichtte.

Het kaatste terug op de glinsterende wanden van de rots en men kon bij het schelle schijnsel hier beneden in de boot duidelijk de kleinste onregelmatigheden van dien wand waarnemen.

Maar tevergeefs zag Charles uit naar den ingang van de tunnel.

— Waar varen wij heen? vroeg hij.

— Naar de tunnel!

— Maar ik zie niets!

— Dat is geen wonder! De ingang bevindt zich onder water!

— Bij eb ook?

— Ook dan! Dat is juist het voordeel van mijn ontdekking!

— Dan moet de bodem van deze grot wel zeer ongelijk zijn!

— Dat is hij ook! De plek, waar zoeven de „Duivel der Zee" gemeerd was, is de hoogste van het geheele hol, en vormt als het ware den top van een kleinen heuvel. Ik heb hem louter bij toeval ontdekt, en er aanstonds partij van getrokken!

De boot draaide nu langzaam.

Raffles bepaalde nu zijn aandacht bij zijn instrumenten.

— Nu moet je even niet spreken, beste jongen, zeide hij, want het is een lastig werkje, den ingang van de tunnel niet te missen!

Charles nam plaats op een lage tabouret en keek zwijgend toe.

Raffles draaide een klein, koper handwiel tje eenige slagen om en aanstonds liet zich een borrelend geluid hooren — het zeewater drong in de vergaarbakken en deed door zijn zwaarte de boot dalen.

Binnen enkele seconden bevond het dek zich onder water.

Het licht was nu veel minder sterk geworden, daar de lens zich nu onder water bevond, maar toch nog krachtig genoeg, om bijna een halven kilometer vooruit te kunnen zien.

Charles stond weder op en wierp een blik in den spiegel.

Hij zag nu een opening in den rotswand, die hem nauwelijks breed genoeg scheen om de duikboot doorgang te verleen.

Toch stevende Raffles er onvervaard op toe.

Een paar minuten later gleed de „Duivel der Zee” door de meesterhand geleid, als een levend schepsel, als een reusachtige visch de tunnel door.

Raffles moest hier met de uiterste behoedzaamheid en zeer langzaam varen.

Van tijd tot tijd kreeg de boot een lichten schok.

Dat was, als zij met een der zijkanten of met de kiel langs den wand van de tunnel schuurde.

Maar langzamerhand verwijdde de onderaardsche koker zich.

Een kwartier later stevende de „Duivel der Zee” de vrije zee in.

Had Lord Lister geen pakje „DUBEC” cigaretten bij zich, dan wist hij, dat hem iets ontbrak.

HOOFDSTUK VII.

AAN BOORD VAN DE „MAURITANIA”.

De jacht op de klok was begonnen!

Henderson kwam mededeelen, dat het diner gereed was.

Hij zelf nam nu het stuurwiel ter hand en Raffles gaf hem de noodige instructies.

— Luister eens goed, Henderson! zeide hij. Wij moeten tot iederen prijs binnen hoogstens twee dagen de „Mauritania” hebben ingehaald. Ken je dat schip?

— Heel goed; dan zullen wij het inhalen, Mylord! ze de Henderson eenvoudig.

— Goed zoo! Je mag boven water varen, en aldus onze snelheid aanzienlijk verhoogen, als je ziet, dat de weg veilig is. Maar zoodra er een schip zoo dicht bij komt, dat wij gevaar loopen door een kijker te worden opgemerkt, moet je aanstonds onderduiken!

— Tot uw orders, Mylord!

— En tenslotte tracht uit de boot te halen wat er in zit!

— Ik zal niet mankeeren, Mylord!

De beide vrienden begaven zich nu naar de

eetzaal, die zich vooraan in de wonderlijke boot bevond.

Daar stond een uitstekend maal opgediend, door de bekwame hand van Henderson bereid.

Nadat zij zich te goed hadden gedaan aan de visch, het vleesch en de ingemaakte groenten, staken de beide vrienden een sigaret op en genoten van het heerlijk schouwspel, hetwelk de zee als steeds opleverde.

De zon was reeds ondergegaan, maar het water lichtte nog na en werd bovendien door het zoeklicht helder verlicht.

Men kon de scholen visschen, waaronder er waren van de meest zonderlinge vormen, door de dikke lensglazen even duidelijk zien voorbij zwemmen alsof men zich in een aquarium bevond.

Nadat zij eenigen tijd gezwegen hadden begon Charles :

— Nu weten wij nog altijd niet, hoe die antiquair eigenlijk in het bezit van de klok is gekomen.

Raffles haalde de schouders op.

— Wij zullen het hem wel eens vragen als wij terugkomen ! zeide hij. De hoofdzaak is, dat wij haar in handen krijgen !

— Zou de Amerikaan weten wat zij bevat ?

— Dat geloof ik haast niet. Hoe zou de man dat in 's hemelsnaam ontdekken hebben ? Miss Calloway wist het niet eens !

— Weet je wat mij daar invalt ?

— Laat eens hooren ?

— Als Calloway zich aan boord van datzelfde schip bevindt, is het volstrekt niet onmogelijk, dat hij de klok te zien krijgt !

Raffles wierp met een snel gebaar zijn sigaret weg en riep uit :

— Je hebt waarachtig gelijk. Die kerel is een behendige schavuit en wie weet wat hij voornemens is !

— Nietwaar ? Het zou mij niets verwonderen als wij het aan boord van dat schip nog met hem aan den stok kregen !

Raffles maakte een onverschillig gebaar !

— Nu, dan hoop ik de sterkste te zijn ! zeide hij.

— Maar heb je wel eens bedacht, Edward, dat het heel moeilijk zal zijn aan boord van dat schip rond te loopen zonder argwaan te baren ?

Raffles schudde het hoofd.

— Daar behoef je geen vrees voor te koesteren. Weet je hoeveel personen de „Mauritania” aan boord heeft ?

Charles schudde ontkennend het hoofd.

— Iets meer dan vier duizend ! antwoordde Raffles.

— Wel verbazend ! riep Charles uit. Zooveel ?

— Op zijn minst ! Daarvan zijn ongeveer

acht honderd man equipage, matrozen, officieren, hofmeesters, machinisten, stokers, koks, kellners en zoo voort, om van de slaggers, de bakkers en de poeliers te zwijgen, en de rest bestaat uit passagiers, ongeveer vijftien honderd tusschendecks-passagiers, duizend tweede klasse passagiers en ongeveer zeventien honderd passagiers der eerste klasse. Je ziet, dat het een geheel dorp is, zelfs menig klein stadje heeft minder inwoners.

— Het is ongelooflijk ! mompelde Charles.

— En toch is het waar. Nu, ik geloof niet, dat men mij onder die bevolking zoo spoedig zal ontdekken ! Vergeet ook niet, dat heel wat reizigers gedurende de eerste dagen van de reis hun hut niet verlaten, vanwege de zeeziekte, vooral bij zulk ruw weder als het nu is !

Nadat de beide vrienden nog geruimen tijd hadden gepraat over de wonderen aan boord van de groote mailbooten, begaven zij zich ter ruste.

Van te voren was de dienst verdeeld.

Henderson zou tot vier uur aan het stuurwiel blijven staan, en dan zes uren rust nemen.

Hij zou worden afgelost door Charles die dan reeds zes uren geslapen had, daar het nu tien uur was.

Vervolgens zou Raffles aan de beurt komen.

Charles en Henderson zouden op hun beurt het werk in de kombuis op zich nemen.

De nacht ging zonder eenig ongeval voorbij.

De „Duivel der Zee” kon voortdurend aan de oppervlakte blijven, want het viel nu zeer gemakkelijk de schepen te ontgaan, waarvan zij de lichten in het oog kregen.

Ook de volgende dag verstreek, zonder dat er zich iets bijzonders voordeed.

De boot stooft met onverminderde vaart door de golven en Charles had volop gelegenheid de uitnemende eigenschappen van Raffles' uitvinding te bewonderen.

Maar de avond zou de groote verrassing brengen.

Het was ongeveer zeven uur en de zon daalde aan de kim.

Charles en Raffles bevonden zich aan het smalle dek en moesten zich met beide handen aan de koperen reeling vasthouden, om zich in deze buitengewone vaart staande te houden.

Raffles zocht met zijn kijker den horizont af.

Plotseling slaakte hij een kreet.

— Daarginds, riep hij uit, terwijl hij het instrument aan Charles overhandigde.

Charles bracht den kijker voor het oog.

— Zou dat de „Mauritania” zijn ? vroeg hij.

— Ik twijfel er geen oogenblik aan ! antwoordde Raffles. Het aantal schoorsteenen, de vorm daarvan, de lijn van het schip op het water, kortom alles duidt erop, dat wij op het

punt staan het doel van onzen tocht te bereiken en wel spoediger, dan ik durfde hopen.

Hij nam het telefoontoestel ter hand, dat hem in verbinding bracht met Henderson achter zijn stuurtoestel en riep:

— Kun je de „Mauritania” in den spiegel zien, Henderson? Neen? Maar wat praat ik ook, je hebt geen kijker. Het schip bevindt zich aan stuurboord, ongeveer zeven mijlen voor ons uit. Denk erom, dat wij het binnen een paar uren moeten hebben ingehaald. Je kunt nog een streek noordwaarts aanhouden.

Onmiddellijk veranderde de boot eenigszins van koers.

Zij liep nu lijnrecht op de „Mauritania” aan!

Zoo lang het daglicht het veroorloofde bleven de beide vrienden het reusachtige schip door hun kijker waarnemen.

Zij behoefden geen vrees te koesteren, dat zij op hun beurt zouden worden gezien, want daartoe waren de afmetingen van de duikboot veel te gering.

Om acht uur, toen de duisternis bijna geheel gevallen was, begaven de beide vrienden zich weder naar beneden en sloten zorgvuldig het luik.

Maar een laatste blik op de „Mauritania” had hen overtuigd, dat zij aanzienlijk op de mailboot waren ingeloopt.

Het schip straalde nu aan alle zijden licht uit en leverde een heerlijk schouwspel op.

Henderson kon nu met het bloote oog in den spiegel eveneens gemakkelijk het vaartuig waarnemen.

— Wij zullen nog een weinig zakken, Henderson, zeide Raffles, terwijl hij den hefboom greep, ofschoon er geen sprake van is, dat men ons aan boord van de „Mauritania” zou kunnen zien. De buitenhuid van onze boot heeft geheel en al de kleur en ook den glans van de grijsblauwe golven.

De „Duivel der Zee” daalde een paar voet en wel verminderde de snelheid een weinig, maar zij was toch nog zoo groot, dat zij er op konden rekenen de „Mauritania” binnen een half uur te hebben ingehaald.

— Nu wordt het tijd, dat ik mij ga verkleeden, beste jongen! merkte Raffles lachend op.

— Je schijnt nog al vertrouwen in de onderneming te hebben? zeide Charles.

— Het grootste vertrouwen.

— Nu, ik mag lijden dat alles goed gaat! Kun je mij niet meenemen?

— Daar is geen denken aan. Ik durf de „Duivel der Zee” niet slechts door één man laten besturen. Jij moet de wacht houden aan deken goed uitkijken! Je volgt met de duikboot. Ik zal de elektrische lantaarn en een paar roode,

gele en blauwe glasschijfjes meenemen, zoodat ik je van de „Mauritania” af kan seinen! Blijf zooveel mogelijk aan de oppervlakte varen, want het is zeer goed mogelijk, dat ik overhaast van boord moet vluchten.

Dz duikboot was nu de „Mauritania” zoo dicht genaderd, dat het mogelijk was verschillende donkere vormen aan dek te ontwaren, blijkbaar matrozen die de wacht hadden.

Spoedig was het oogenblik gekomen om te handelen.

Raffles begaf zich naar zijn hut en vermomde zich snel.

Hij trok een sportpak aan, waarin zich een groot aantal zakken bevonden, die met knopen worden afgesloten.

Na zijn masker, zijn revolver, een eind stevig touw en een paar handboeien bij zich te hebben gestoken, begaf hij zich weder aan dek.

De „Mauritania” was op nauwelijks een paar vademmen afstand!

Nog een kwartier en zij hadden het schip ingehaald.

De „Duivel der Zee” voer zoo diep, dat haar dek slechts een paar centimeter boven de golven uitstak.

Zij voer nu ter hoogte van de achterplecht van het groote zeekasteel en naderde dit langzaam.

Spoedig voeren de twee schepen zij aan zij.

Raffles drukte Charles en Henderson krachtig de hand en greep een lang sterk touw, dat langs den scheepsrump afhing.

Hij overtuigde zich er van, dat het zijn gewicht kon dragen en klom toen met krachtige lenigheid omhoog.

Spoedig bevond hij zich op gelijke hoogte met de bovenste rij patrijspoorten.

Een daarvan stond open.

Raffles wierp een blik naar binnen en overtuigde zich dat de hut leeg was.

Met de behendigheid van een slang liet hij zich naar binnen glijden.

Hij doorliep snel de tamelijk groote hut en opende de deur.

Deze was gelukkig niet op slot.

Hij wierp een blik in de gang en zag, dat zij geheel verlaten was.

Hij sloot de deur weder en draaide het elektrische licht op.

Hij bevond zich in een gewone passagiershut, die blijkbaar niet bezet was.

Er was tenminste nergens een koffer te zien, noch eenig kleedingstuk, terwijl ook geen der twee bedden beslapen waren.

— Ik tref het, bronde Raffles in zichzelf. Dit vertrek is uitstekend geschikt om mijn terugtocht te dekken, het touw, de patrijspoort —

het is alles uitstekend in orde ! En nu maar eens op weg. Ik zal nu de rol moeten vervullen van den passagier, die eindelijk bekomen is van zijn zeeziekte en aan dek een luchtje komt scheppen.

Hij trad onbeschroomd op de deur toe, opende haar opnieuw en trad in de gang.

Hij prentte zich het nummer van de deur goed in het geheugen en lette nauwkeurig op den weg, dien hij volgde.

Die weg was trouwens weinig ingewikkeld, want de gang liep uit op een trap, die regelrecht naar het promenadedek voerde.

Daar bevonden zich de groote statiehutten.

Er waren slechts weinig passagiers aan het dek, ofschoon het voor den tijd van het jaar zeer zacht en schoon weder was.

Het was zeer stil en de zee was zoo glad als een spiegel.

Hier en daar liepen haastig eenige hofmeesters heen en weder, die ververschingen moesten rondbrengen.

Raffles klampte aanstonds een dezer lieden aan.

— Kun je mij ook zeggen, mijn goede vriend, waar ik de hut van Mr. Howard vind ?

— De rijke Amerikaan met de klok ? vroeg de hofmeester.

— Met de klok ? herhaalde Raffles op verbaasden toon, als begreep hij er niets van.

— Wel ja, mijnheer, hij is een zonderling, men zegt dat hij een schatrijk verzamelaar is. Hij moet ergens in Londen een zeer oude, merkwaardige klok ontdekt hebben, en hij is zoo verliefd op het ding, dat hij het in zijn hut heeft laten plaatsen, al kunnen twee mannen het nauwelijks dragen.

— Wat jammer, dat het zoo laat is ! riep Raffles uit. Ik had die klok gaarne eens willen bezichtigen.

— Ja, mijnheer Howard zal nu wel reeds lang ter ruste zijn ! zeide de hofmeester. Maar morgen zal mijnheer Howard u de klok gaarne toonen ! Hij heeft het reeds aan eenige passagiers gedaan, maar er is zeker niemand, die er zooveel belang in stelt als die kleine mijnheer met zijn vossengezicht uit Londen !

Raffles spitste de ooren.

Hij begreep aanstonds, dat Calloway bedoeld werd.

— Ja, ja, ik meen hem wel eens te hebben gezien ! zeide hij op onverschilligen toon.

— Maar ik u niet, mijnheer, als ik het mag zeggen ? hernam de hofmeester. Zeker zeeziek geweest ? voegde hij er lachend aan toe.

— Vreeselijk, hofmeester ! Vreeselijk ! Maar nu ben ik wat beter, en wil ik een luchtje scheppen. A propos, waar is die hut van mijnheer

Howard, zoodat ik er morgen het eerst bij kan zijn.

— Aan het einde van het promenadedek mijnheer. links ! De Amerikaan heeft een serie van drie hutten, een slaapkamer, een salon, en een eetkamer, waar hij afzonderlijk bediend moet worden. Gij zult het dadelijk vinden, want zij liggen afzonderlijk.

Met deze woorden verwijderde de man zich.

Langzaam slenterde Raffles naar de aangeduide plek.

Hij had de serie van drie hutten spoedig gevonden.

Alles daarbinnen scheen reeds duister te zijn.

Raffles wierp een blik door het ronde raampje van de eerste hut.

Zijn hart sprong op van vreugde.

Want toen zijn oogen aan de duisternis daar binnen gewend waren, zag hij duidelijk het vage witte schijnsel van de wijzerplaat der klok !

De Groote Onbekende wierp een blik om zich heen.

Er was niemand te zien op deze plek van het groote dek.

Hij draaide zachtjes de kruk van de deur om.

Tot zijn niet geringe verbazing draaide de deur gemakkelijk op haar hengsels.

Hij had stellig verwacht dat zij gesloten zou zijn.

Raffles trad binnen en sloot de deur weder onhoorbaar achter zich.

Hij durfde geen licht maken, daar dit zeker buiten zou worden gezien.

Maar daar viel zijn oog op het kleine gordijntje, waarmede men het cirkelvormige raampje kon afsluiten.

Hij schoof het snel dicht.

Maar plotseling bleef hij onbeweeglijk stil staan en hield zijn adem in.

In het naastbijgelegen vertrek meende hij eenig gerucht te hebben gehoord.

Zou de Amerikaan wakker zijn geworden, en nu komen zien wat er aan de hand was ?

Raffles greep zijn revolver en hield zijn lantaarn gereed.

De tusschendeur, die den kleinen salon van het eetzaaltje scheidde, ging langzaam open.

Een donkere gedaante trad het vertrek binnen.

Raffles was op het punt om licht te maken, en handelend op te treden, toen hij tot zijn verbazing opmerkte, dat de gedaante zich in de richting van de klok bewoog.

Nu werd het vertrek plotseling flauw verlicht door het licht van een kleine kaarslantaarn.

Raffles had maar juist even den tijd om zich te verschuilen achter een zwaar buffet.

Hij stak nu voorzichtig het hoofd vooruit en

had moeite een kreet te onderdrukken.

Het licht van de lantaarn bescheen het smalle, krampachtig vertrokken gelaat van Calloway, den boekmaker.

Hij lag voor de klok geknield en was bezig aan het slot te peuten.

Raffles werd ongeduldig.

— Men kan wel zien, dat hij geen man van het vak is! bromde hij ontevreden. De kerel zal aanstonds den Amerikaan wekken. Hij schijnt zich vanavond in den kleinen salon te hebben laten insluiten.

Inderdaad hoorde men duidelijk het gekras van een of ander metalen voorwerp over de koperen slotplaat van de klokdeur.

Ieder oogenblik kon het gerucht den schatrijken Amerikaan wakker maken.

Raffles kon zich niet langer inhouden.

Hij kuchte zeer zachtjes, teneinde te beletten, dat Calloway plotseling een kreet van schrik zou slaken en trad toen in het schijnsel van het licht.

Hij had zorg gedragen zijn masker voor te doen, en vroeg toen op fluisterenden toon, terwijl hij beleefd boog en zijn reispet afnam:

— Kan ik u ook soms met een of ander van dienst zijn, mijn waarde heer?

Calloway was opgestaan en stond nu stokstijf met starrende oogen den indringer aan te gapen.

Eindelijk had hij de kracht op heeschen toon te vragen:

— Wie zijt gij en wat doet gij hier, mijnheer?

— Wie ik ben komt er volstrekt niet op aan.

En wat ik hier doe? Wel, juist hetzelfde wat gij hier doet, helaas op een manier, die mijn goedkeuring niet kan wegdragen. Gij hebt het vak zeker nog nooit bij de hand gehad?

Calloway was niet bij machte een woord te uiten.

De toon en de woorden van den man maakten zulk een indruk op hem, dat hij zich zelfs niet vermocht te verroeren.

Raffles glimlachte flauwtjes en vroeg:

— Zoudt gij mij eerst eens willen zeggen, wat gij met den heer Howard, den eigenaar van deze klok, hebt uitgevoerd?

— Ik heb hem met chloroform bedwelmd en daarna op zijn bed vastgebonden! antwoordde Calloway nauwelijks hoorbaar.

— Het eerste ware voldoende geweest, hernam Raffles. Ik ziel wel, dat gij nog maar een beginner zijt! En sta mij nu toe, dat ik mijn krachten eens wijd aan die klok! Gij zoudt alle passagiers wakker maken — en dat is toch zeker niet uw bedoeling!

Raffles kwam naderbij.

Calloway maakte schoorvoetend plaats.

Hii scheen besluiteloos, wat te doen.

— Mag ik u verzoeken, in gindschen hoek te gaan staan? vroeg Raffles beleefd. Ik houd er niet van, dat de menschen achter mijn rug staan als ik bezig ben met een werkje, dat niet zonder gevaar is!

Calloway volgde het bevel langzaam op.

— Zoo is het goed! zeide Raffles goedkeurend. En licht mij nu eens bij, als ik u verzoeken mag!

— Wat! Ik zou u bijlichten? Terwijl ik hier zelf gekomen ben om — — —

— Om u meester te maken van iets, dat u niet toekomt! vulde Raffles kalm den zin aan. Ik weet er alles van, mijn waarde heer! Gij behoeft er voor mij geen geheim van te maken!

— Wat weet gij dan? vroeg Calloway op heeschen toon.

— Ik weet, dat in deze klok een schat of althans de aanwijzing daarvan verborgen is — verder weet ik, dat deze klok gestaan heeft in een huis, waar een arm meisje loondiensten verricht, ofschoon zij rijk zou kunnen zijn — want die schat is haar eigendom, hetgeen gij evengoed weet als ik. Gij hadt de papieren in uw bezit, welke op deze klok betrekking hebben — zij werden door uw vader gestolen van zijn broeder! Door omstandigheden, die mij nu nog onbekend zijn, geraakte de klok in het huis van den antiquair, vlak naast het uwe — gij hebt dat geweten, want gij hebt haar gezien door de geheime deur tusschen de beide huizen! En als de Amerikaan u niet was voor geweest en de klok niet reeds gekocht had dan zoudt gij nu reeds in het bezit zijn van den schat, dien uw vader zich wederrechtelijk had willen toeëigenen! Is het niet zoo?

De boekmaker boog het hoofd.

Hij beet de tanden op elkaar, naar antwoordde niet.

Raffles haalde de schouders op.

— Als gij niet wilt antwoorden, is het mij goed! En nu wat meer licht, want ik heb niet veel tijd!

Calloway hield de lantaarn dicht bij de deur van de klok.

Zonder eenige moeite en zonder enig gerucht opende Raffles de deur.

Zijn geoeffende vingers betastten den wand.

Daarna onderzocht hij den bodem.

— Wilt gij zoo goed zijn, de lamp wat stil te houden? vroeg hij, zich tot den boekmaker wendende. Uw handen trillen alsof gij de koorts hadt!

Inderdaad beefden de handen van den schelm zoodanig, dat hij ternauwernood de lantaarn kon vasthouden.

Plotseling voelden de vingers van Raffles een kleine verhevenheid binnen in de klok.

Hij drukte er op — — —

De dubbele bodem van de klok klapte open!
Er lag een dik, opgevouwen perkament in.

Raffles nam het er uit, vouwde het open en wierp er een nieuwsgierigen blik in.

— Ik dacht het wel! bromde hij. Het is een plan van de plek, waar de schat begraven is. Het zal met behulp van dezen plattegrond weinig moeite kosten, den schat weder op te graven!

Hij stak het kostbare document in zijn binnenzak en stond op.

De oogen van Calloway hadden een valsche uitdrukking gekregen.

— Wat denkt gij met dat papier te doen? vroeg hij?

— Vraagt gij dat nog? antwoordde Raffles toornig. Natuurlijk zal ik 't ter hand stellen aan uw nicht en als zij het mij verzoekt, zal ik haar zelf behulpzaam zijn bij het opgraven van den schat!

— En denkt gij, dat ik dat goedschiks zal toestaan? vervolgde Calloway, terwijl hij een stap op Raffles toetrad.

— Gij zult wel moeten, mijn waarde heer! zeide Raffles op luchtigen toon. En anders moet gij het maar kwaadschiks doen! Ik heb het papier — en ik denk het te houden!

— Dat zullen wij zien! siste de bookmaker. Tegelijk verdween zijn hand in zijn zak.

Maar Raffles had het gebaar gezien.

En toen Calloway de hand ophief, waarin een revolver schitterde, werd zijn pols onmiddellijk vastgegrepen!

Maar door deze snelle en ruwe beweging ging het schot af!

De kogel drong in het plafond.

— Alle duivels! riep Raffles uit. Gij zoudt in staat zijn, mijn plannen nog ter elfder ure te doen mislukken! Hier dat wapen!

Met een vlugge beweging ontrukte hij de revolver aan de vuist van zijn tegenstander en liet haar in zijn zak glijden.

— En nu zal ik op mijn veiligheid bedacht moeten zijn! riep Raffles uit. Gij zult waarschijnlijk het geheele schip in opschudding hebben gebracht met uw zotte schietery!

Het bleek maar al te waar!

Reeds naderden er snelle voetstappen!

Raffles rukte de deur open en snelde het dek op.

— Houdt hem! hoorde hij Calloway achter zich schreeuwen.

De voetstappen achter den Grooten Onbekende werden talrijker en sneller!

Als de wind vloog hij over het dek!

Hij stormde de trap af, wierp een hofmeester onderstboven, die hem wilde tegenhouden en ging de verlaten hut binnen.

Hij draaide de deur op slot, juist toen er hevig op het paneel gebeukt werd.

— Haal dan toch een breekijzer! hoorde Raffles de woedende stem van den bookmaker! Hij kan immers niet ontsnappen.

— Nu, dat is de vraag nog! bromde Raffles.

Hij wong zich snel door de patrijspoort, greep het touw en liet zich zakken.

Even voor hij in zee zou springen, klemde hij zich stevig aan het touw vast en gaf het afgesproken sein met zijn zaklantaarn.

Toen waagde hij den sprong....

Tien minuten later was Raffles veilig aan boord van de „Duiwel der Zee” bezig zich te verkleeden!

Charles zat er naar te kijken, met vochtige oogen en een trek van namelooze blijdschap op zijn gezicht.

De duikboot had aanstonds rechtsomkeert gemaakt en stevende met de grootste snelheid weder naar Engeland terug.

Twee dagen later verzond Raffles het volgende briefje aan „den heer Calloway, bookmaker, tijdelijk te New-York”:

Sir!

Het zal u verbazen, dat ik ondanks uwe opmerking aan boord van de „Mauritania” toch ontsnapt ben, en ook in het geheel niet verdronken — maar het is nu eenmaal zoo! Met behulp van het perkament heb ik den schat teruggevonden en aan uw nicht ter hand gesteld. Het bedrag zal u onaangenaam verrassen, daarvan ben ik zeker: het bedroeg tachtig duizend pond sterling!

De antiquair heeft mij verder medegedeeld, hoe de klok verloren is gegaan. Hij wilde wel niet erg, maar ik heb van die aardige middelen, die iemand spoedig aan het spreken krijgen! Tijdens een brand ten huize van uw oom, toen alle meubelen uit het huis werden gedragen, hebben een paar al te ijverige helpers zich met het prachtige meubel, dat ons beiden zooveel moeite heeft berokkend, in de drukte kalmpjes uit de voeten gemaakt! En de oudheidkooper, volstrekt niet kieskeurig uitgevallen en ofschoon zeer goed wetende, aan wie de klok toebehoorde, heeft haar van de twee dieven gekocht! En dat is alles!

Uw nicht is op reis en gij zult haar waarschijnlijk wel nooit terugzien — en zij is vertrokken in gezelschap van den man, dien zij reeds lang in stilte haar liefde had geschonken!

Steeds gaarne de uwe,

JOHN RAFFLES.

De volgende aflevering bevat:

Het einde van den Koning der Misdadigers

---

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885